

Glume cu copii pentru oameni mari

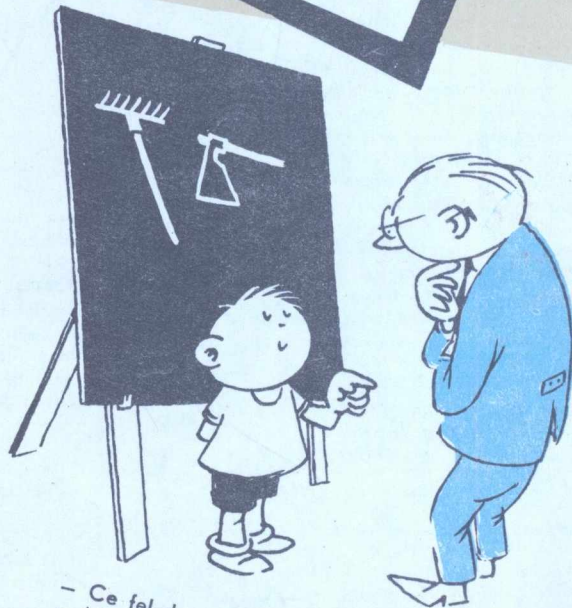
Desene de
T. PALL

- Mămico, știi că dirigintele ne-a spus să-i ascultăm pe părinți?... Răspunde-mi: Unde s-a născut Copernic ?!

- Afară de Adam-Clisi ce ne-a mai rămas în picioare de la roman?
- Sandalele... romane!...

- Ce fel de unelte mai cunoști?
- Mobutu...
- ?!...
- .. E unelta colonialiștilor în Congo!

- Cum ne orientăm în pădure?
- După mușchiul copacilor!
- Dar dacă nu sînt... copaci?!...

- Spune-mi o propoziție...
- „Ceasul s-a oprit la miezul nopții!”
- Și care-i subiectul?
- Nu știu... N-am văzut filmul ăsta!

"Pasiune"

...Sedința tineretului e-n toi:
 — Tovarăși, ați aflat că printre noi
 Mai sînt dintre acei
 Ce și-au făcut un obicei,
 (Deși biblioteca nu-i departe)
 Să nu citească nici o carte?...
 De pildă chiar tovarășul Ilie
 Mi-a spus, zimbînd cu nevinovăție,
 Că-i ocupat peste măsură
 Și nu mai are timp pentru lectură...
 S-au mai înscris și alții la cuvînt...
 Ilie sta cu ochii în pămînt
 Și la sfîrșit, în ultimul moment,
 Și-a luat angajament,
 Să bată-n fiecare zi poteca
 Spre sala unde e biblioteca.
 Cît a trecut de-atuncea... poate
 O lună... poate jumătate...
 Azi la bibliotecă-n
 Cartotecă,
 Pe fișa lui Ilie
 Se înscrie,
 Un titlu nou al unui alt roman
 Contemporan.
 Vreo două zile mai apoi
 Ilie-aduce cartea înapoi...
 Bibliotecara îl privește
 Și zimbește:
 — Interesantă carte, nu-i așa?
 Tovarășe Ilie? El:
 — Da, da!
 — Îți place cum a rezolvat eroul
 Conflictul din problemele cu „noul”?
 Cînd a pătruns prin apă spre turbină
 Ca să repare pana de lumină...
 Ilie-aprobă: da, e un gigant!
 Romanu-ntreg e foarte captivant,
 Eu l-am citit avid, pot spune chiar
 De la prefață pînă la sumar!...
 Bibliotecara cu volumu-n mîna
 Se-oprește deodată și îngînă:
 — Tovarășe Ilie... ce-am făcut?!
 Ți-am dat o carte care e... rebut.
 Voiam s-o returnez la librărie
 C-a fost greșită la tipografie:
 Sub titlu și copertă, din păcate
 Nu-i un roman... e-o carte de bucate.

P.S.
 Abia atunci a priceput Ilie
 De ce lua iubita lui soție
 „Romanul“ la...bucătărie.

ION RUȘ

— Mai dă-mi te rog o cască și un costum de baie, o undiță și o minge.
 — Plecați la mare?
 — Nu, la... Bîcax.

Desen de GH. LEAHU

Convorbire DIN EROARE

loace preventive, dar contra celor care te sicie
 la telefon la orele cele mai nepotrivite, nu
 s-a inventat încă nimic. Acest domeniu a
 rămas o enigmă nepătrunsă încă de mijloa-
 cele terapeutice moderne. De aceea, cetă-
 țeanul de rînd, bine protejat în fața micro-
 bului turbării sau al vărsatului, este complet
 dezarmat în fața microbului infailibil al
 siciei. Pentru mine, soneria telefonului
 este exact ce-i un strănut pentru unul care
 nu a făcut inhalatii împotriva gripei.

— Alo!
 — Tu ești, șefule?
 — Eu!

— Aștia care mă iau cu „șefule“ sînt colegii
 de birou, sau cunoștințele întîmplătoare,
 cărora le-am încredințat numărul de tele-
 fon scris pe un bilet de tramvai în speranța
 că aruncarea biletelor la coș este obligatorie.
 — Nu te-aș fi deranjat, dar am vorbit cu
 Popescu și mi-a spus să te sun negreșit și
 pe tine.

Mare pramatie, Popescu ăsta! Ce-mi tri-
 mite el toți pisălogii pe cap? Zic:

— Bine că m-ai sunat, nu mă deranjezi
 de loc. Ce mai faci?

— Dacă te-am sunat, înțelegi că nu fac
 chiar așa bine!

— Da' ce s-a întîmplat?

— Mai întreb? Iarăși nu m-a trecut
 șeful pe lista de prime!

— Poate că nu ți-ai îndeplinit planul...

— Ce, tu nu știi că eu îmi depășesc tot-
 deauna planul cînd se apropie prima?

— Ei, n-ajunge să știi eu. Poate că șeful
 nu știe!

— Șeful? Un cusurgiu! Un chițibușar.
 Auzi? Toată ziua stă lingă mine și îmi caută
 nod în papură. Se leagă de mine că lucrez
 de mîntuială.

— De mîntuială? Asta nu e bine.

— Așa e? Asta zic și eu, nu e bine că se
 leagă de mine. Cum îți spuneam, se leagă
 de mine că lucrez de mîntuială, că lucrez la
 repezeală, că lucrez mai mult cantitate decît
 calitate și că într-un cuvînt mă grăbesc la
 tot ce fac, ca să depășesc planul. Și-l depășesc,
 nu mă dau în lături și recunosc că-l depășesc!
 Invidia, mă-nțelegi, îl roade, pentru că,
 dacă ești curios, eu o să-ți spun exact cum
 au început lucrurile...

Jur că nu sînt curios. Zic:

— Altfel, cum o duci?

— O duc cu chițibușarul, nu vezi? La
 început îmi atrăgea numai din cînd în cînd
 atenția, nu stătea toată ziua pe capul meu.
 Eu, să știi, nu pot suferi pisălogii...

— Nici eu!

— Va să zică îmi dai dreptate! Ei bine,
 de cînd îl vîd pe nod în papură pe capul meu..

Zic:

— Apropo de nod, ce-ți mai face soția?

— Ea e bine, mersi, că a luat primă. La
 ei, la textile, e cu totul altfel. Stai, să-ți
 spun cum e la ei...

— Nu! urlu. Mai bine spune tot cum e la
 voi, că aici barem ai spus jumătate.

— Aș, nu-ți spusei nici a zecea parte!
 Abia acum începe totul, deoarece, să vezi,
 șeful a început să-mi aducă piesele înapoi,
 ca să vîd că suprafețele nu-s finisate cali-
 tativ. Să-ți explic ce înseamnă finisate cali-
 tativ, că poate tu nu-ți dai seama...

— Ba îmi dau seama perfect.

— Da? Atunci explică-mi tu mie, ca
 să-mi dau seama dacă așa cum îți dai tu
 seama e tot așa cu ce îmi dau eu seama și
 în felul acesta poate vom fi doi contra unu...

— Care unu?

— Șeful, nu ți-am spus? Trebuie să-i
 dovedesc într-un fel că nu lucrez de mîntu-
 ială, măcar cu martori, doar de ce am eu
 prieteni?

— Da, da, strig, ai prieteni, și eu ți-s
 prieten, așa că o să te mai sun. Complimente
 soției și copiilor și la toți ceilalți...

— Stai, că n-am terminat...

— Ba am terminat, zic, că uite, vorbesc
 de o jumătate de ceas...

— Ei, și? Eu vorbesc de trei ceasuri.

— Cum? Ai mai sunat și pe alții?

— Sigur. Și pe Mitică, și pe Nănel, și pe
 Marinescu, pe Tețu, și pe Popescu, și pe tine,
 Georgescule...

— Cum ai spus?

— ... și pe tine, Georgescule, în total
 șase.

Zic:

— Cantitativ șase, dar calitativ cinci.

— De ce calitativ?

— Pentru că ai sunat la repezeală. Ai
 format numerele de
 mîntuială, auzi?

— Nu înțeleg. De
 ce-mi spui asta?

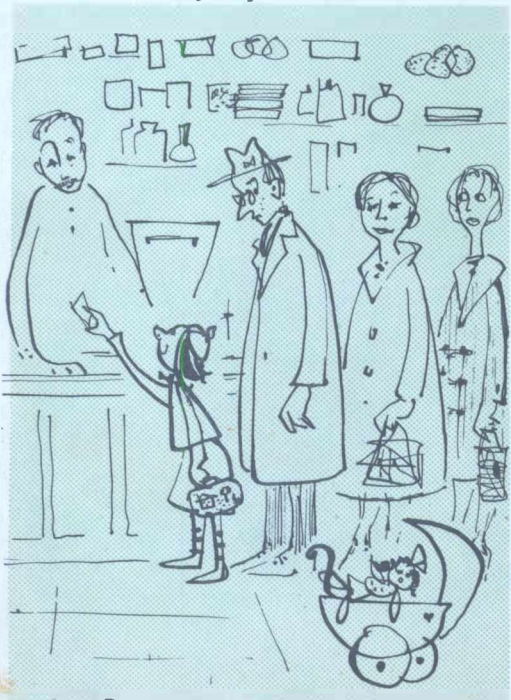
— Pentru că eu
 nu sînt Georgescu.
 Sînt altul.

— Va să zică, am
 greșit?

— Cantitativ, nu.
 Calitativ, da. Ura!

VICTOR PIȚIGOI

A ÎNVĂȚAT ȘI EA METODA

— Serviți-mă întîi pe mine, că m-aș-
 teapță fetița!

Desen de IONIȚĂ JIANU

— Cum poți veni în halul ăsta la concert...?
— Nu vreau să se spună că vin să afluze toalefe...!

Desen de H. GUTTMAN

DE VINA ESTE „DOINA”

Am cumpărat pentru brigada artistică a instituției unde lucrez o chitară de concert de la magazinul „Muzica” din str. Aristide Briand.

La prima vedere, totul a mers ca într-o căsnicie nouă: muzică, rezonanță și lustru! Apoi au început să apară... deficiențele.

Chitara cumpărată a început să crape, ca o... mobilă! Ca o mobilă din acelea care crapă.

Am alergat cu chitara crăpată la magazinul „Muzica” unde o cumpărasem, dar am fost îndrumat la fabrica „Doina”, producătoarea acestui instrument. După tratative îndelungate, mi s-a aprobat schimbul, cu o altă chitară la... depozitul unității din cal. Victoriei 141. Și am schimbat-o! Vorba lui Mălineanu:

...Și una, și două și șapte și alte patruzeci și nouă,

...Schimbă-i, chitara, mă!

Acum, ca să fiu sincer: de patruzeci și nouă de ori, ca în cîntec, nu am schimbat eu chitara, dar de trei ori — în două luni — da! Pentru că toate chitarele pe care le-am cumpărat, au ...crăpat! Ele de „calitate”, eu de necaz!

Acum a crăpat și cea de a patra!

Cursele repetate ce le fac pe ruta: fabrică — depozit — magazin, mi-au intrat în obișnuință. Soția mă întrebă într-o zi: „Ce faci, dragă, astăzi nu te duci cu chitara?” Și auzindu-mă vorbind tot timpul la telefon cu... „Doina” a devenit... geloasă!

Am impresia că tot plimbîndu-mă mereu pe la aceste adrese, am devenit un personaj cunoscut. Un fel de „Omul cu mîrtoaga”, „Omul care aduce ploaie” sau mai exact „Omul care aduce chitara”!

Un prieten mă acostează, mai deunăzi, pe bd. Magheru:

— Noroc, Nae! De abia ai devenit „instrumentist” și ai început cu „șuşanele”? Alergi toată ziua cu chitara după tine, de nu-ți ajunge tot Bucureștiul. Probabil că îți rentează!

LEONARD CALBER
tehnician — București

Pantalonii

Am și eu un defect, scuzabil, desigur, dar defect: poftesc. Nu poftesc oameni la mine acasă — nu! ați înțeles greșit! Eu poftesc la mîncăruri. Și nu la toate. Îmi place pescăria. Mor după scrumbii, chefali, morun, lacherdă... Nu! Nu mai pot să scriu. Simt că mi se face rău. Așadar, pe scurt: pescărie. Oricum și în orice fel preparată. Acum trei luni, de exemplu, am cumpărat lacherdă. Dar ce lacherdă! Grasă — picura grăsimea din ea! Și aurie, bine afumată. Nu, iar nu mai pot să scriu. Lacherdă. Punct. Restul — înțelegeți dumneavoastră.

Exact în ziua cînd pusesem pantalonii mei noi bej, o frumusețe, care m-au costat 368 lei.

Toată grăsimea lacherdei s-a scurs pînă acasă pe ei. Din cauza ambalajului, am mîncat lacherda cu noduri. Nevastă-mea m-a consolat.

— Iese la spălat, dragă. Nu te mai amări. Uite, după masă mergem la „Luceafărul”.

Am fost. I-a sucit pe toate fețele, a pipăit cusăturile, a tras de nasturi. Credeam că vrea să-i cumpere. După acest examen minuțios, responsabilă mi i-a înapoiat.

— Nu-i putem primi, sîntem supraaglomerati. Veniți săptămîna viitoare.

Am încercat la altă unitate. Acolo s-a descoperit o pată, la manșetă, cît un bob de linte — ceva negreală.

— Iesel m-a asigurat responsabilul. Iese sigur.

— Dar grăsimea de lacherdă? Că e o pată de două palme.

— Asta, nu știu...

— Păi, pentru ea îi dau la spălat!

— Se poate, nu vă contrazic...

— Dă-i! mi-a șoptit nevasta. Poate iese.

Așa-i nevastă-mea, e convinsă că totul e posibil.

— Peste o lună, treceți să vedeți dacă sînt gata.

— O lună?!

— O lună! Ce-i o lună? Ce, e luna de pe cer? E luna din calendar! Cîte luni au trecut de cînd te-ai născut dumneata?

— Multe.

— Păi, vezi? Mai trece și asta.

A trecut. Mi-am văzut pantalonii. Pata aia cît un bob de linte, de pe manșetă, ieșise. Cea de la lacherdă era intactă. Nici nu se estompase măcar. Iar eu între timp crescusem și mă îngrășasem — pantalonii păreau foarte mici.

Am privit lung pata.

— Mai încercați odată, m-a sfătuit compătimitor responsabilul. În definitiv nu costă decît zece lei. Unde nu dă omul zece lei?

Am mai încercat. N-a ieșit. A apărut în schimb altă pată, tot mică, pe cealaltă manșetă.

— Se întîmplă, mi-a explicat responsabilul.

Iar pantalonii, între timp, iar se mai... adică nu, mă înșel: probabil mă mai îngrășasem eu.

— Știți ce? Vopsiți-i, m-a sfătuit responsabilul. Nu costă scump.

I-am vopsit. I-am făcut oliv, cenușii, mov, castaniu deschis, castaniu închis, negri. Din prima vopsea mi-au mai rămas două pete: vopsitul nu fusese garantat. La a doua vopsea, pantalonii erau la spate cenușii, iar culoarea generală era așa... cum să vă spun? Suprarealistă. Asta-i termenul. La a treia și a patra vopsea s-au colorat numai manșetele și la a cincea a prins numai la genunchi.

În schimb, pata de lacherdă a rămas intactă și bej, cu o ușoară nuanță de bleu petrol.

Cine m-a pus să mînc lacherdă, un pește atît de gras?! În orice caz un lucru tot am realizat: am o pereche de pantaloni... pescărești.

FLORIN PETRESCU

ÎN OCCIDENT

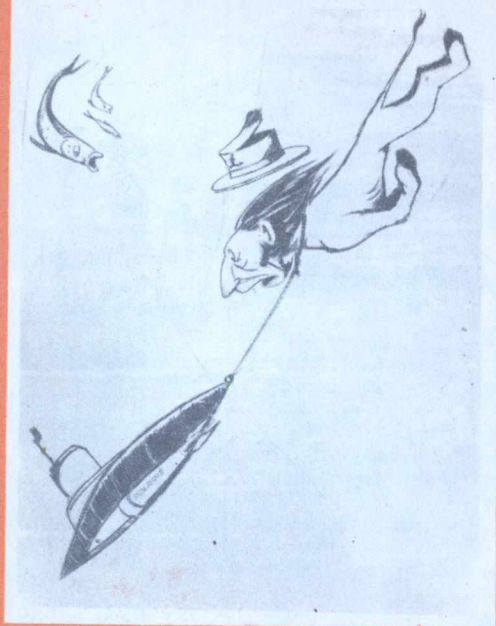

ȘOMERII ÎNTRE EI: — Mare noroc pe bătrînul Jimmy: s-a invîrtit de un serviciu permanent!

Desen de BORIS LEO (din „Krokodil”)

CARICAT

LA REMORCĂ

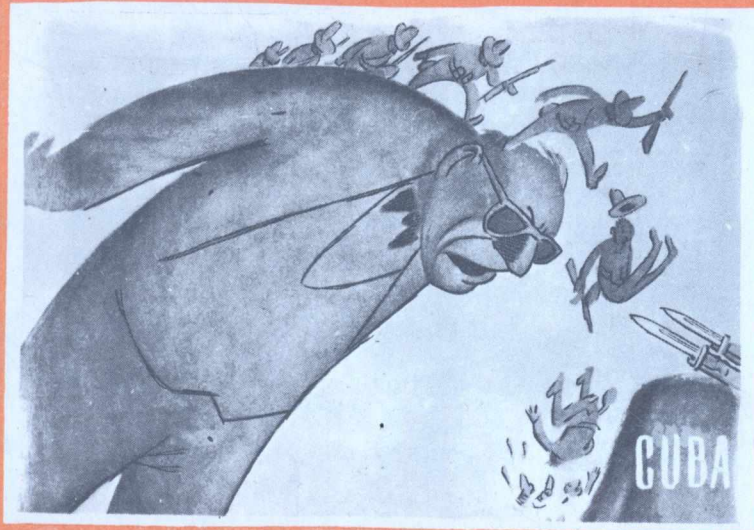
LEUL BRITANIC. — Nu mă simt în apele mele!

IOSIF ROSS

NU, RĂZBOIULUI ATOMIC!

ADRIAN LUCACI

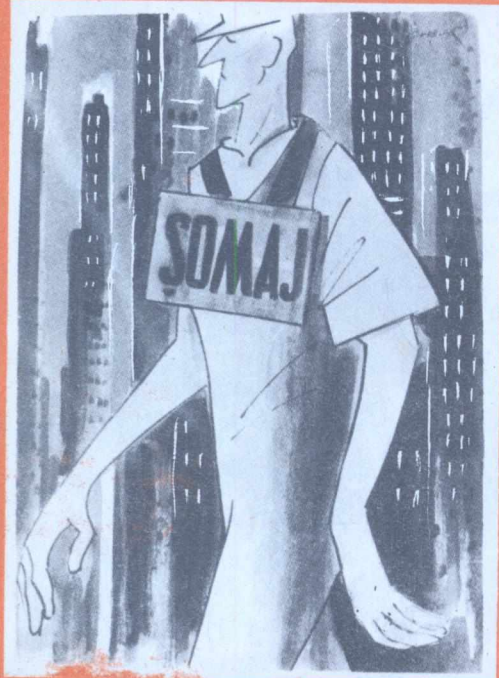
CAP DE POD

RIK AUERBACH

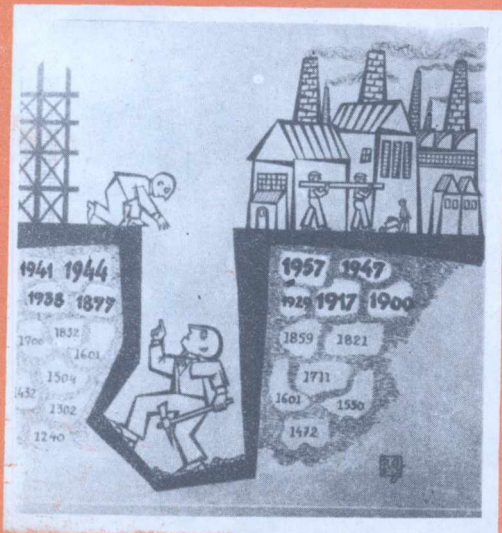
CONTRIBU

NELL COBAR

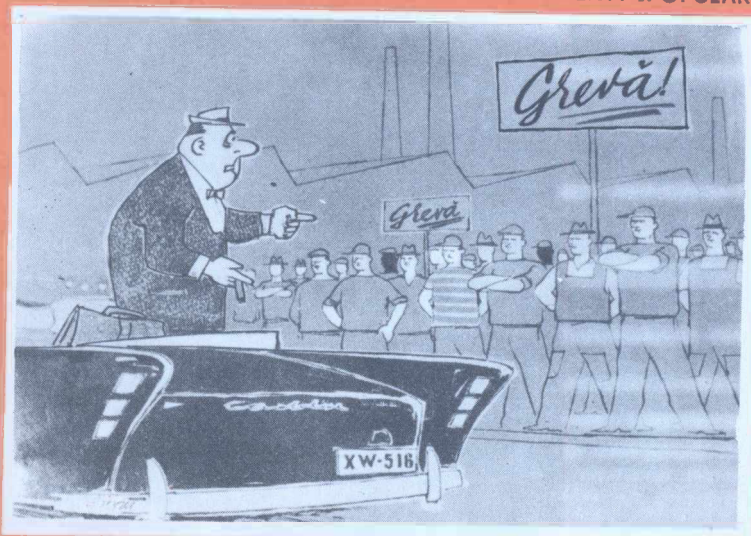

UNUL DINTRE CEI MAI ÎNALȚI ZGİRIE-NORI DIN S. U. A

BENEDICT GĂNESCU

VLAD CRIVĂȚ

CAPITALISM „POPULAR”

— Hei, ce faci acolo?
— Caut un subiect pentru un roman!

— Trebuie să fie o neînțelegere, doar sintem asociați.

RI
EXPOZIȚIA
OSPECTIVĂ
DE
AFICĂ
ITANTĂ

GION MIHAIL

PUNCT DE VEDERE VEST-GERMAN

MILITARISMUL GERMAN: — Acesta este punctul nostru de vedere

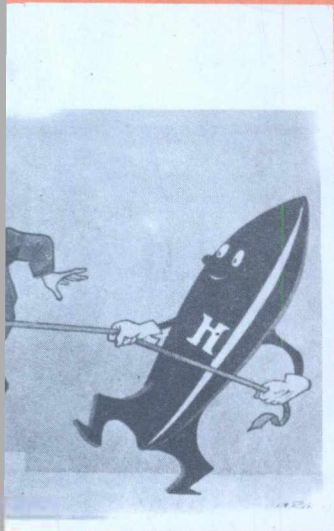
CIK DAMADIAN

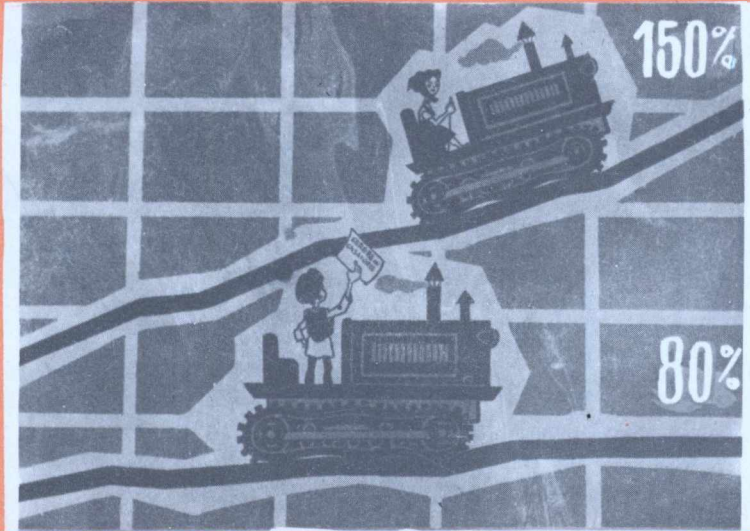
SALAZAR INTRE CIOCAN ȘI NICOVALA

I. DORU

CERERE ÎN CĂSĂTORIE

AMERICAN

— Dă-mi mîna ta, Mario
— Poftește de-o ial

VAL MUNTEANU

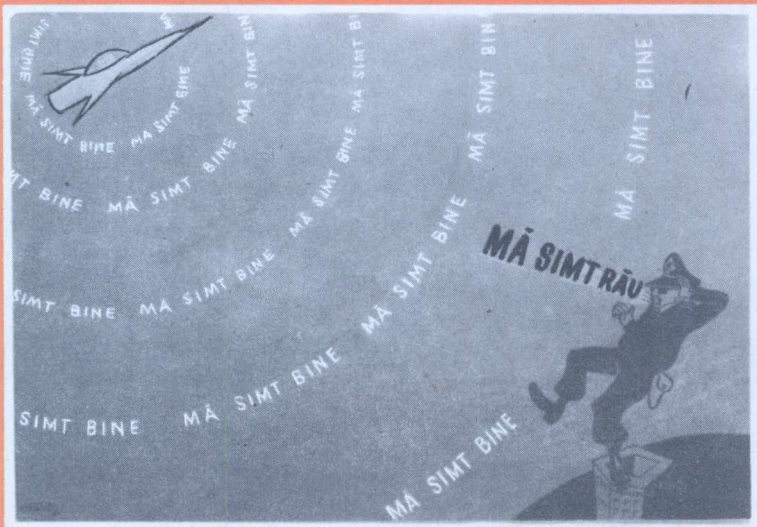

VIZA DE IEȘIRE

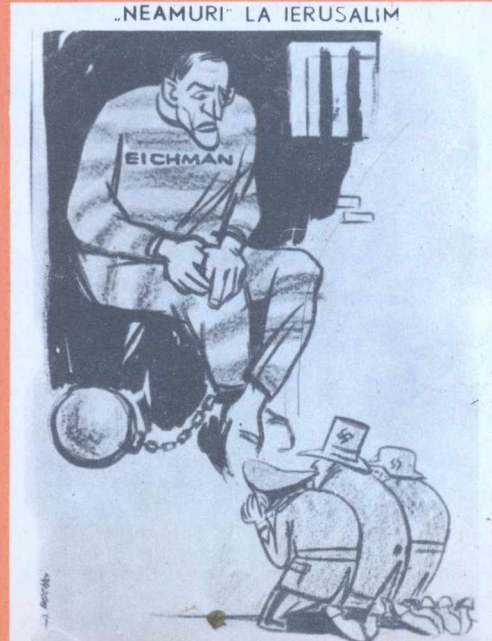
GH. CHIRIAC

POCH ALBERT

„NEAMURI” LA IERUSALIM

ECOU

— Ai grijă de noi. Nu suflă o vorbă!

NASTURI

Ce spui Costică, îți place costumul meu? Da, l-am luat acuma de gata! Mersi! Vezi? E modern, la trei nasturi... Cum?... Aha, ia uite... nu, nu-i la doi nasturi, este la trei... O să iau un nasture de la minecă și o să-l cos acolo, că și la minecă am trei nas... adică...ia uite, dom'le, au mai rămas doi și la minecă... Nu-i nimic, iau de la dreapta că... dar unde naiba-s nasturii de la dreapta?... Poftim? Nu, nici n-am venit cu tramvaiul, care înghesuială? Acum am ieșit din magazin! Cum? Da, e adevărat, m-am ciocnit de un trecător și pe urmă am tușit! Ei și? Crezi că?... Daa? Ei, tot e bine că mai am la mineca stîngă doi nasturi așa că... ce? Hait, au zburat și ăștia! De ce nu mi-ai spus că ești răcit și strănuți, dragă? Uite, cu două strănuturi mi-ai ras și nasturii de la mineca stîngă! În sfîrșit merge și fără nasturi la mineci, că nu e obligatoriu! Și în definitiv o să spun că mi-am luat un costum la doi nasturi... Țsta și... dar unde-i Țsta?... Cred că ar trebui să vorbesc mai încet, că uite, s-a dus și nasturele Țsta! În sfîrșit, bine c-a rămas nasturele unde se încheie haina, nu? În definitiv, cel mai modern e costumul la un singur nasture! Ia vezi, merge? Uite, închei aici fru... adică nu mai închei! Ia spune, un costum la „fără nici un nasture“ e modern? Crezi? Vezi, ai dreptate, dar nu pot să merg cu haina deschisă că mi se vād bretelele și e urit!... Aoleu! Nu, nu mă doare apendicele! Nici o criză, dragă! Unde vezi că mă țin cu mîna dreaptă la apendice? Dar știi,... bretelele se țineau de nasturi... iartă-mă, eu intru înapoi în magazin... Te rog să mă scuzi că nu pot să-ți dau mîna... dar vezi și tu...Aoleu, trece directorul meu pe vizavi!... Dacă nu-l salut se supără... Costică, cu ce mînă să-l salut?... Uite că m-a zărit!... Vă salut, tovarășe director!... Costică stai în fața mea că se adună lumea! Vă rog? Nu, tovarășe milițian, nu sînt vinovaț! Zău, să nu credeți că-s nebun! Uite, a trecut directorul, și nasturii... Are legătură, zău are, că nu-s bine cusuți... Vă salut... Nu, nu vă dau mîna, că iar... da, intru în magazinul Țsta de nasturi... Bună ziua! Vă rog 20 de nasturi... maro, că tocmai mi-am luat un costum nou!

SORIN RĂȘCANU

— Năică dragă, azi nu am timp să gătesc. Am ațita treabă că nu-mi vād capul.

Desen de C. CAZACU

EDUCAȚIE... în tehnicolor

Deși Fănușu împlinește-n vară
Cinci ani, el nu se lasă pe tînjală.
De pe acum părinții îl prepară
La unele materii pentru școală.

Iar pentru asta au găsit măsura
Originală (cum se va vedea):
Îi tot administrează-nvățătura
Purtindu-l după ei la cinema.

Aici băiatul nu numai că-nvață
Că locurile-s pe categorii,
Dar cică se obișnuiește-n viață
Cu alte-nvățămînte și mai și.

Ba a mai mers el fără bucurie
Cu mămicuța și cu tanti Dida
Un pic să-nvețe la geometrie
Despre „Trapez“ de la Lollobrigida.

Continuînd așa cu învățatul
Din timp, precum mereu i se cerea,
Și-astronomia trebui băiatul
S-o afle din „Alerg după o stea“.

Chiar și zoologiei băiețelul
În două ore i-a aflat misterul
Pe cînd șede-n balcon ca mielușelul
La filmul „Vaca și prizonierul“.

Iar la geografie învățat-a
De Spania și-ai ei locuitori
Vizionînd alaltăieri, cu tata,
„Amanții din Toledo“ în culori.

De-aceea, puștiul cu precocitate
Și-a întrebă părintele-ntr-o zi:
— Tăticule, nu știi la ce etate
Am voie și la filme de copii?

V. D. POPA

Epigrame

Unor funcționari, care în timpul
serviciului se ocupă de toate,
în afară de munca lor.
Lor ca să le vin de hac,
Vreau atîta să le zic:
Ei în muncă fac ce fac,
Ca să nu facă nimic!

Unuia care ține foarte mult la el
El, cîndva, iubind o fată
I-a mărturisit o dată:
„Vrei să știi cit țin la tine?
Mult: aproape cit la... mine“!

Unei soții cicălitoare
Cînd s-au cunoscut cîndva,
Ea era „privighetoare“...
S-a schimbat intrucitva:
Astăzi e... ciocănitoare!

Sig. Horovitz

Sfatul popular al orașului Craiova a
intîrziat peste patru luni cu răspunsul
la sesizarea Urzicii, referitoare la difu-
zoarele agenției „Pronosport“ din Calea
Lenin, care tulbură liniștea. În adresă
se susține că difuzoarele nu deranjează
pe nimeni.

**Evitați
SERVICIUL
DE RECLAMĂ
ȘI PUBLICITATE
URZIGA**

SOMN UȘOR „FĂRĂ EFORT“
CU RECLAMA PRONOSPORT

ESTETICA

la balcon

Era într-o vineri după-amiază când administratorul blocului în care locuiesc mi-a bătut în ușă.

— Balconul apartamentului dumitale, prin felul cum l-ai amenajat, nu-i aspectuos de loc! mi-a spus dînsul. Judecînd obiectiv, administratorul avea dreptate; la extremitățile balconului fixasem două prăjini, iar între prăjini întinsesem o frînghie. Pe frînghie nevastă-mea pusese la uscat niște rufe. Și tocmai la rufe se referise administratorul. Rufele întinse nu aveau nici o estetică. Lingă un capot verde se afla altul de culoare albastră, iar lingă el un pulover maro. Cu alte cuvinte nici un fel de armonie de culori. Și cum așa ceva supără la ochi, i-am explicat nevesti-mi să aibă grijă de estetică și să întindă rufele numai aranjînd culorile.

Peste cîteva zile administratorul m-a oprit și mi-a spus că tot nu-i estetic balconul meu.

— Mă mir, i-am răspuns eu. Din stradă se vede că pe frînghie sînt întinse două bluze roșii alături de o jachetă gri. Și doar știe oricine că roșu cu gri se asortează de minune.

— Totuși, nu-i estetic, a spus administratorul.

Am cercetat balconul din nou și de abia atunci am priceput ce voia administratorul să spună: el se referea la funia de ceapă ce oscila în bătaia vîntului întocmai ca limba unei pendule. Dar, spre deosebire de limba unei pendule care are menirea să marcheze secunde, funia marca prezența pe balcon a două sticle cu sirop de portocale. Mi-am spus imediat că ceapa nu se asortează cu siropul și în locul sticlelor am pus altele. Una cu oțet și alta cu ulei de floarea-soarelui. Cît despre săculețul cu țarhon ce atîrna deasupra funiei de ceapă, nu mi-am făcut nici o grijă deoarece țarhonul e tot un condiment, așa că din punct de vedere estetic, e armonie alimentară și deplină și gustoasă!

N-au trecut însă decît patru zile și administratorul m-a acostat tocmai cînd era să urc în lift.

— Lumea se uită la balconul dumitale ca la urs, mi-a spus dînsul.

Toți trecătorii de pe bulevard privesc cu gura căscată spre panorama din balconul dumitale.

— Asta poate pentru că am întins rufe în mod estetic, zic eu.

— Ce estetic, domnule? La urs nu te uiți în mod estetic!

— Habar n-am cum trebuie să te uiți la un urs, i-am răspuns eu. Și afară de asta, n-au decît să se uite cît poftesc pentru că niciodată n-au să vadă pe balconul meu vreun urs. Cel mult pot să-mi admire cotețul.

— Cum? strigă administratorul. Ți-ai adus și coteț?

— Fii liniștit că nu l-am adus eu. L-a adus o mătușă de-a nevesti-mi.

— Așa? Și ce vrei să ții în coteț? Rațe, găște, găini?

— Doamne ferește! Nici nu mă gîndesc. N-am să țin în coteț decît... un cîine ciobănesc. Mi l-a făcut cadou mătușa de care ți-am vorbit. Știi, dînsa se mută în bloc și cum la mezanin, unde i s-a repartizat apartamentul, nu are balcon, s-a gîndit la balconul nostru.

— Bine, tovarășe, dar asta este total neestetic! Cîine ciobănesc în balcon!

— Ai fi preferat un prepelicar? Administratorul m-a privit îngrijorat și mi-a strigat:

— Ești un om imposibil. N-ai milă de blocul nostru nou-nouț. Habar n-ai de estetică!

— Ia mai termină, dom'le, cu estetica dumitale, i-am strigat eu. Și dacă vrei să știi află că peste o lună mă mut!

— Să dea Dumnezeu! exclamă administratorul. De altfel un om ca dumneata, certat cu estetica, nu se poate sfîrși bine în bloc.

— Ba, drept să-ți spun, mă simt minunat. Mă mut însă pentru că în fața blocului nostru se construiește un bloc turn cu 17 etaje. Și am calculat că umbra acestuia îmi va acoperi balconul. Ca atare, n-o să-mi pot usca rufele în condițiuni optime. De aceea, am să fac schimb de locuință cu un locatar din blocul de alături!

V. RĂDULESCU

SCRISOARE TOT PIERDUTĂ

Nu e vorba de scrisoarea Lui Ion Luca Caragiale, Ci de alta, tot pierdută, Cum vedea-veți mai la vale. Dacă nu e Trahanache Și nici Tipătescu nu-i În scrisoarea noastră, însă, Sint Brinzovenști destui.

X X X

*A făcut o-ntîmpinare
Tot. D. Blaga din Vascău
Încă-n luna lui decembrie
Despre un necaz de-al său.
Ministerul ținînd seama
Pe Dumitru ce îl doare
A-ndreptat-o către Sfatul
Popular din Baia Mare.*

*Baia Mare, ca să-ndrepte
O greșeală de moment
A trimis întîmpinarea
La Oradea (urgent)
Iar Oradea-ndurerată
A trimis-o glonț, cartuș,
Secțiunei sanitare
A raionului Beiuș.
S-a plimbat întîmpinarea
Lui Dumitru, ca-ntr-un iureș:
Ministerul Sănătății
A trimis-o-n Maramureș,
Cei de-aici au retrimis-o,
Că nu-i de resortul lor,
Jalba este ca o minge
În bătaia tuturor.*

*Pin-aici sînt toate bune.
Însă ce te faci acuș
Că scrisoarea lui Dumitru
E și azi tot la Beiuș!
Au trecut trei luni sau patru
Și motivul nu-mi explic
De ce secția sanitară
Încă n-a răspuns nimic?*

Post scriptum: Amice Blaga,

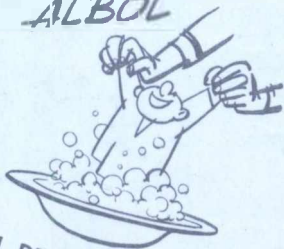
*Scrie jalba încă-odată
Și trimite-o la „Urzica”,
Simplă sau recomandată,
Ș-uite, jur că într-o oră
Eu mă duc la sfat cu ea
Și-ai să ai curînd răspunsul
Te salut!*

Mai vrei ceva?

ION PRIBEAGU

La sesizarea Urzicii cu privire la unele nereguli săvîrșite de gestionarul Pitrop Ștefan de la o unitate alimentară din lanca, O.C.L. Alimentara Brăila a încercat să-l scoată nevinovat, fiind apoi nevoită să recunoască vinovăția acestuia.

MAI TARE CA
ALBOL

SISTEMUL DE CURĂȚAT O.C.L. ALIMENTARA - BRĂILA,
SE CURĂȚĂ, SE ALBEȘTE, DAR... NU
SE PRINDE...

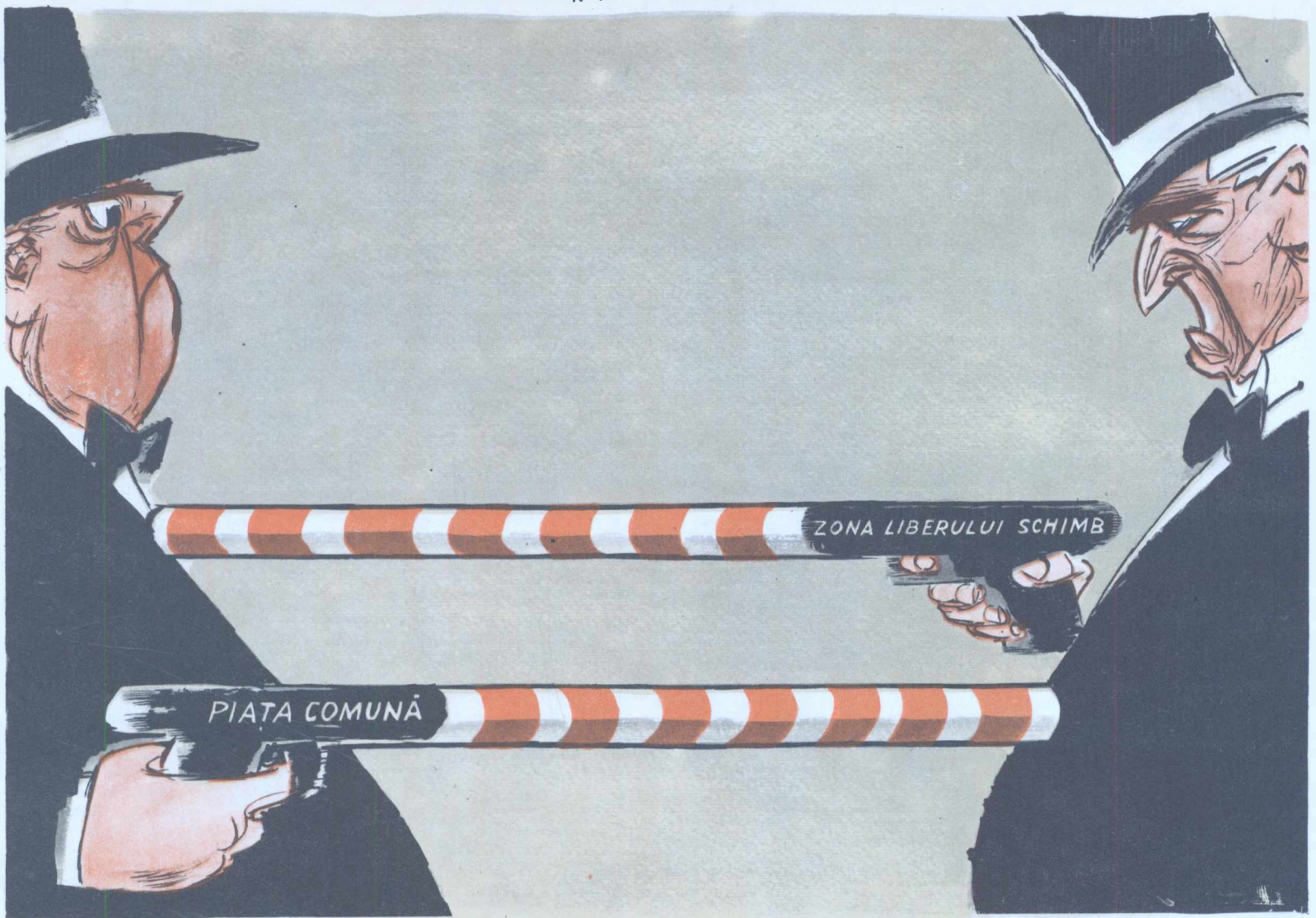
Factorii poștali din unele comune ale raionului Fetești înmînează destinatarilor mandatele cu mare întîrziere. La sesizarea Urzicii adresată of. P.T.T.R. Fetești cu nr. 4151 din 3 iunie 1960 și la cele două reveniri, nu s-a primit răspuns nici pînă azi.

ĂȚI URMĂRIT PASIONANTA CURSĂ
DE VITEZĂ DIN RAIONUL FETEȘTI?

PE LOCUL
II

UNII FACTORI DE LA OF. P.T.T.R.
FETEȘTI

Războiul barierelor vamale

Desen de NELL COBAR

PE FAȚĂ, DESPRE MODUL LOR DE VIAȚĂ

Secretul lordului Home

Lordul Home, ministrul de externe al Angliei, a descoperit recent un secret. Fiindcă a considerat că ar fi păcat să rămână secretul... taină, lordul Home a dezvăluit în mod public secretul descoperit de el și intitulat tot de el „secretul păcii generale“. Potrivit acestui „secret“, cheia păcii în lume stă în deținerea de către Anglia a armei nucleare. De aceea, pentru a salva pacea lumii, Anglia trebuie să facă urgent un mare sacrificiu pașnic și să-și procure tot urgent bombe, tunuri, rachete, bombardiere și alte asemenea inofensive simboluri ale „păcii generale“. În clipa când întreaga Anglie s-a transformat într-un poligon atomic, firește, lumea poate să răsufle ușurată și să se culce pe o ureche, pentru că, grație Angliei și inimosului lord Home, pacea ei este salvată. Ce fel de pace este aceasta, nu se precizează. O fi secret. Un secret, de care oricine își dă seama, pentru că acesta nu mai e secretul lordului Home. E mai curînd secretul lui Polichinelle...

Ambasadorul și studenții

Deunăzi, ambasadorului S.U.A. în Argentina i-a venit ideea să facă o vizită prietenească studenților universității din Cordova. Zis și făcut. S-a suit omul în mașină și a debarcat cu pompă în amfiteatru, în mijlocul studenților. A deschis gura să vorbească și în clipa următoare, în apropierea lui a aterizat un ou de găină, a cărui vechime nu putea fi ușor identificată. A închis omul gura și a deschis-o din nou, ca să vorbească despre simpatia reciprocă dintre yankei și studenții argentinieni. Un alt mesaj aerian sosi în imediata apropiere, sub forma unui morcov fiert. Apoi, o ceapă, o pătlăgică, o murătură, și, pe scurt, așa cum arată ziarele, „tot ce le venea la-ndemînă studenților“. Așa că menționata conferință despre prietenia și simpatia reciprocă dintre studenții argentinieni și S.U.A. nu a putut avea loc din motive legumicole. Și după ce și-a primit porția de salată, ziarele relatează că ambasadorul american a șters-o englezește...

DE-ALE LOR

Guvernanții de la Bonn au recrutat pentru armată 114 tineri din închisoarea Neumünster.

*Dar noi le-am înțeles pornirea
De-a recruta acest ciuruc.
Ei vor să fie și oștirea
La fel cu cei care-o conduc.*

Victor Teodor

FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. CRIVĂȚ

Fraze din Comics-uri

Marele detectiv depuse o sărutare pe fotografia lui Sherlock Holmes, maestrul său, pe care îl scosese între timp dintr-un sertar al biroului.

Lordul rostea monosilabic: „E un lucru monstruos“.

Ciinele plecă cu coada între picioare. După câteva momente bătrina lui stăpână făcu același lucru.

Ca să nu fie recunoscut, detectivul își lăsă imediat barbă.

Era furios ca un tigru înșelat de nevestă.

Era atât de sigur de ce scrie ziarul încât îl citea cu ochii închiși.

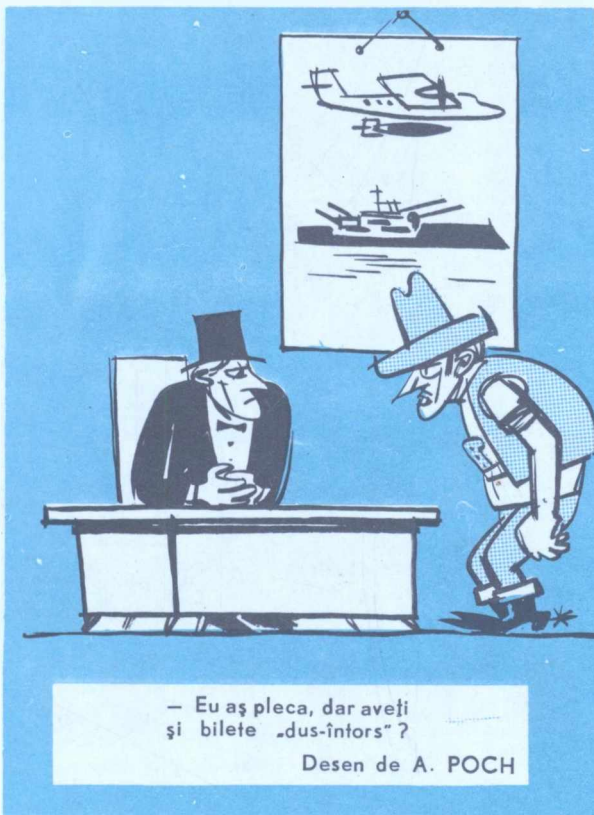
Exploratorii au cercetat polul nord și sud, dar nimeni nu se gîndește la ceilalți poli: polul est și polul vest.

Banditul avea în fiecare mînă câte un revolver iar cu cealaltă spuse: „Sus mîinile!“

FLORIN CARAGEA

C.I.A. (Serviciul central de spionaj al S.U.A.) continuă recrutarea de „voluntari“ pentru a fi trimiși în Cuba.

Agen. C.I.A. de voiaj în Cuba.

CIND E SĂ N-AIBĂ OMUL NOROC!

— Fănică!

L-am strigat așa de tare încît milițianul din colț a tresărit și a început să fluiera.

Cred și eu! Nu-l văzusem pe Fănică de la povestea cu Clara, adică de șase luni, o săptămîină și cinci zile. Era fericit, în al nouălea cer — cum se spune — m-a asigurat că n-a fost în viața lui atât de mulțumit, că nimerise în fine singura femeie care merita să fie iubită; a comparat-o cu Venus din Milo, cu o petală de trandafir, cu o motocicletă Simson și cu un carnet CEC cu 5000 lei depuneri.

Asta a fost acum șase luni, o săptămîină și cinci zile. Acum, Fănică era neras, slab, nervos și îngîndurat. Pe scurt — necăjit.

— Te-ai despărțit de Clara? l-am întrebat.

— Clara? Care Clara?

— Soția ta. Acum șase luni, o săptămîină și cinci zile mi-ai spus că te însori cu Clara și ești cel mai fericit om.

— A, Clara... a făcut Fănică, moale. Aia a fost... S-a dus! N-am noroc și pace. Cînd e să n-aibă omul noroc...

— Dar ce s-a întîmplat?

— Eh... Dar să nu mai vorbim de Clara. Îmi aduce aminte de Elvira și sînt atât de scîrbit!

— Dar Elvira cine e?

— Cine a fost... O zeitate, dragă! Blondă, înaltă — pe vremea aceea îmi plăceau femeile înalte — fiindcă și Clara fusese înaltă, înțelegi... Sînt un sentimental incorigibil. Vroiam să mă însor, comandasem verighetele — adică erau cele comandate pentru Clara, dar am pus să le graveze din nou — și cînd colo...

— Ei?

— Cînd e să n-aibă omul noroc! Dar să nu mai vorbim de Elvira! Ți-am spus, sînt scîrbit. Credeam că, în sfîrșit, Carmen... S-a înduișat.

— Carmen! a suspinat. Auzi ce frumos sună, ca o adiere, ca o poezie: Carmen! O trecătoare a întors capul. O chema, probabil, Carmen.

— Ei da, e frumos, e foarte frumos!

— Splendid! mi-a mărturisit Fănică. Și ce ochi! Ce mînă, fiecare deget, o comoară de splendori...

— Ascultă, ai de gînd să o ceri în căsătorie?

— Am și cerut-o. De aceea sînt în halul ăsta de zbucium: nu știu unde vrea să mă aducă femeia asta, cu cochetăria ei. l-am spus că am iubit mult, dar pe nimeni ca pe ea; că o să fim fericii în apartamentul ei așa de cochet; că — în sfîrșit — cu cei 1 800 lei pe lună ai ei și cu cei 800 lei ai mei o să-mi pot cumpăra un „Simson“, că...

— Și?

— Mă omoară cu cochetăria, dragul meu. Nu spune nici da nici nu. Nici nu, nici da. Mă fierbe.

— Dar, mă rog, ce ți-a spus?

— Nimic, dragul meu, nimic. Mi-a arătat ușa. Mai poți înțelege ceva?

P. FLORIN

SE POARTĂ PĂȘĂRELE

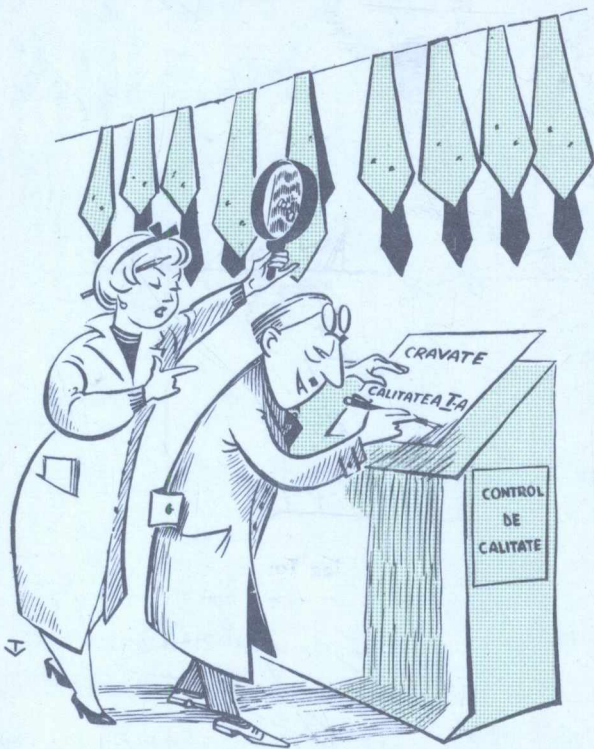
Coaforii parizieni au stat totdeauna, ca să zic așa, în capul modei occidentale. Din inițiativa lor, s-au purtat cîrlionți, s-a purtat coadă de cal, coadă de cămilă, coadă de păun. Dar cuiburi, ce e drept, nu s-au purtat încă. Ei bine, anul acesta, cine vrea să fie în ton cu moda pariziană trebuie s-o facă și pe-asta: să poarte cuiburi. Adică să-și facă părul cuib. Iar cine vrea să fie și mai în ton cu moda, n-are decît să fiarbă câteva ouă și să le pună în cuib. E ul-

timul răcnet. Nu se precizează de ce ouăle trebuie să fie neapărat fierte, dar se vede și așa că moda a cam făcut-o fiartă.

Cine însă vrea să fie mai în ton cu moda și nu poate să se mulțumească numai cu ouă în cap, acela poate să-și pună și puișori, așa cum arată clișeul din dreapta. Nu se precizează ce fel de puișori trebuie să-și pună: de găină, de curcă sau de rață. Cel mai nimerit ar fi, credem, să-și pună sticleți!

Desen de V. TIMOC

- Bagă de seamă: au noduri!
- Păi, ai văzut cravată fără nod?

EA: Alo, Policlinica?... Am cerut Policlinica din str. Gl. Cristian Tell nr. 18, nu pe Geta. Nemaipomenit! Am format de trei ori numărul și-mi răspunde mereu Geta. Ah, telefoanele astea!
EL: Păi dacă ai format numărul Getei!...

EA: Aoleu, așa e!... Ce să faci! Durerea de dinți mă înnebunește!...
EL: Du-te la Policlinică, la dentist!...

EA: La dentist? Să aștept acolo două ore pină-mi trece durerea? Să mi-o ia alții înainte!...

EL: Păi, e cu bon de ordine.

EA: Da, dar dacă eu am numărul 10? Trebuie să le dau prioritate celorlalți!...

EL: Atunci trebuia să te duci mai devreme.

EA: Păi, durerea m-a apucat mai târziu, nu mai devreme. Și-apoi... mai devreme am fost la modistă!

EL: A, te apucase capul!...

EA: Nu capul, pălăria. Și te rog... auuu! Măseaua! Alo, Policlinica?... Tovarășe măsea... asta, tovarășe, dă-mi te rog Stomatologia... alo... Stomatologia? Tovarășe medic, mă doare un dinte... Mă doare de nu vă văd...

VOCEA: Prin telefon e și greu să mă vedeți... Pofțiți aici la consultație...

EA: Nu pot să-mi pierd vremea...

VOCEA: Nu vă supărați, dar așa riscați să vă pierdeți măseaua...

EA: Măseaua nu risc să mi-o pierd, fiindcă mă doare un dinte. Probabil o carie!...

VOCEA: Probabil!...

EA: Cum probabil? Dumneata ca dentist ar trebui să știi precis.

VOCEA: Ca dentist, dar nu ca telefonist. E în avantajul dumneavoastră să pofțiți aici!...

EL: Are dreptate, dragă!...

EA: Sigur, îți convine! Să-mi scoată dinții, să nu mai pot scoate după aceea trei zile un cuvânt, o vorbă!... Toți sînteți la fel, dențiști sau contabili!... alo... alo... tovarășe medic!...

VOCEA: Tovarășă, vă rog nu mă rețineți. Am un pacient!...

EA: Sigur, favoruri, mă lăsați pe mine ca să luați un altul!

VOCEA: M-ați întrerupt de la o extracție!...

EA: Păi, la ce altceva vă pricepeți decît să scoateți măselele la bieții oameni!

EL: Dare dentist, dragă!...

EA: Și ce dacă

e dentist? Să-și scoată măselele lui... alo... alo... nu mai răspunde!... Auzi obrăznicie!... Te duci imediat și-l reclami!... Refuză să dea asistență medicală!...

EL: Prin telefon e cam greu.

EA: Bine, dacă prin telefon e greu, atunci du-te și-l reclamá la fața locului!... Ce lipsă de interes față de pacienți!... Îți vine să scrișnești din dinți!...

EL: Nu scriși dragă, că te apucă și ceilalți, și prin telefon e greu să ți-i plombeze!...

AUREL MADÎRJAC

I M A G I N I

C A R E T E L A S Ă T A B L O U

- Impresii nu dintr-o expoziție, ci din unele localități -

Violent ca dumnealui - altul nu-l!

La U.R.C.C. Hațeg, tehnician cu transporturile este Florescu Mircea. Într-o zi i s-a atras atenția asupra faptului că în problema curentă a greșit. „Bine!” a zis Florescu. Și a continuat să greșescă. Atunci, au fost afișate la Gazeta de perete un articol critic și o caricatură, ambele privindu-l direct pe Florescu. Atît a trebuit. Cînd s-a repezit odată Florescu la gazeta de perete și a smuls cele după materiale, cei de față au crezut că o să smulgă și peretele. Dar s-au înșelat. De perete nu s-a atins. S-a atins de Iclodeanu Valer, pe care îl bănuia ca fiind autorul articolului și caricaturii. Și l-a atins odată, l-a atins de două ori, l-a atins de nouă ori, pînă l-a bătut măr. Pe urmă nici măcar nu i-a urat sănătate!

Ca nu cumva să-și piardă din antrenamentul început pe maxilarele lui Iclodeanu, tehnicianul Florescu a profitat de prima discuție în contradictoriu pe care a avut-o cu șeful contabil Căpășescu Ioan de la „Comraicoop” și pe care l-a luat imediat într-o serie de „stîngi”, „croșeuri”, „laterale” și „upercuturi” de ți venea să crezi că vrea să-l facă nu „KO” tehnic, ci „KO” veșnic.

Noroc că pînă la urmă totul s-a terminat cu bine, Căpășescu scăpînd... cu viață! A intervenit doar o singură schimbare. Căpășescu nu mai are pielea albă. O are vinată,

ca pruna, toamna, înainte de cules sau chiar după.

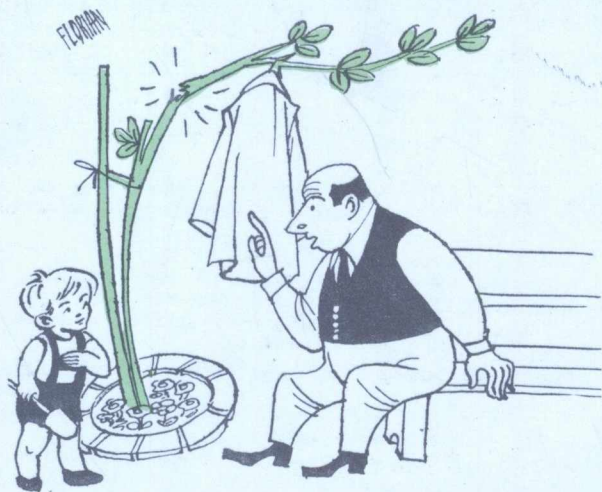
Așa stînd lucrurile, nici nu ne miră că salariații de la U.R.C.C. Hațeg au căpătat bătaie de inimă, vîzînd ce bătaie de mină are colegul lor Florescu, tehnician cu transportul mărfurilor la depozit și mai cu seamă expert cu expedierea persoanelor la dușumea, mozaic, ciment sau alte soiuri de pardoseli. Decît așa un expert - mai bine un profan.

„Rîndunica” din comerț

În magazinele O.C.L.-ului Produse Industriale Oradea sosesc deseori mărful noi ca, de pildă, aparatele de radio cu pick-up „Rîndunica”. Aceste produse însă nu se găsesc în magazine și asta pentru că se găsesc în magazii, de unde nu pot fi scoase deoarece n-au preț! Adică au preț, dar acesta încă n-a fost adus la cunoștință O.C.L.-ului respectiv, spre regretul celor care doresc un radio „Rîndunica” și spre mirarea susmenționatului O.C.L., care vrea să le vîndă, are cui, are voință, are răbdare, dar n-are preț!

Această situație fiind de neconceput din punct de vedere comercialo-rentabilo-contabil, este cazul să se ia măsuri ca produsele noi, livrate O.C.L.-urilor și pe care publicul ține cu orice preț să le cumpere, să nu mai fie nevoit să aștepte prețul. Pare curios cum e posibil ca un obiect prețuit să rămînă atîta timp fără valoare.

DAN MANOLESCU

- Vezi să nu rupi vreo floare, că-i bun public!...

Desen de C. FLORIAN

Mai sînt și astfel de studenți

- De ce ai căzut?
- Pentru că am copiat. Dar tu?
- Pentru că nu am copiat!...

Desen de GROSU MIHAI

Dragă Urzico

URZICUȚO,

Ce-ai zice tu dacă, adresându-te unui cizmar să-ți pingească pantofii, el ți-ar spune: „Vi-i repar, dacă vă duceți la fabrică să cereți talpă!“ Cam așa am pățit eu la Birlad când am apelat la serviciile cooperativei „Prestarea“.

Nu m-am dus însă cu pantofii, ci cu aparatul meu de radio marca „Hora“ să mi-l pună la punct în termenul de garanție. Cei de acolo mi-au spus că mi-l repară numai după ce mă adresez uzinelor „Electronica“ din Capitală să le cer pieșele necesare aparatului meu. Am plecat repede din atelier, de teamă să nu mi se ceară să le fac rost și de un lucrător care să-mi repare radio-ul.

Paul Rusu

satul Voinești, comuna Obârșeni,
Raionul Birlad

Privind problema aparatului de radio cu un ochi... magic, iată care este părerea mea față de părerea tovarășilor de la coop. „Prestarea“ din Birlad:

*Este clar, cred, tuturor,
Ce au urmărit să facă:
Când mata veniși cu „Hora“
Dinșilor le-a ars de joacă.*

URZICA

URZICO DRAGĂ,

Anul trecut, prin luna mai, m-am adresat Biroului colectiv de asistență juridică din Baia Mare pentru a delega un avocat care să deschidă, în numele meu, o acțiune civilă la tribunal. Ce e drept, apelul meu n-a rămas fără efect, Biroul mi-a dat avocat pe tovarășul Matei Coloman, iar eu am dat 400 lei onorariu plus alți 50 lei pentru timbre. Totuși, luni de zile în șir, acțiunea mea n-a fost introdusă la tribunal, pentru că avocatul nici n-a redactat-o măcar. Și cum putea s-o facă, dacă el, la scurtă vreme de la angajare, s-a transferat ca juriscult la Întreprinderea regională

de electricitate din oraș? Iar eu, de câte ori mă duc la biroul de asistență juridică, observ cum directorul procedează ca la tribunal: cere amânare pentru a-mi repartiza un alt avocat. Zadarnice au fost pînă acum toate „pledoariile“ mele, dumnealui nevrînd să treacă la acțiune, mai bine zis la acțiunea mea civilă.

În sprijinul celor afirmate de mine am martori chitanța nr. 56504/1504 din 16 mai 1960, prin care am plătit anticipat onorariul unei asistențe invizibile. De aceea îndrăznesc să-ți cer asistența ta... satirică.

Ludovic Mostiș

Str. Victoriei 115 — Baia Mare

Punînd pe rol plîngerea dv., iată care este deocamdată părerea noastră în privința directorului Biroului colectiv de asistență juridică din Baia Mare:

*Cu dînsul, nu întimplător,
S-a petrecut un fapt ciudat.
La tribunal i-apărător,
Iar la „Urzica“ ... inculpat.*

URZICA

URZICO DRAGĂ,

Aș vrea s-o întreb din partea mea pe tovarășa Rotund, casieră de bilete în stația C.F.R. Cîmpia Turzii, cum aș putea să-i devin rudă. Este singura posibilitate ca pe viitor să-mi elibereze și mie un bilet clasa întâi la acceleratul 402 pentru București. Ultima oară, cînd eram în trecere prin această gară, mi-a dat un bilet de clasa a doua, sub pretext că diagrama este completă. Ulterior însă a găsit și un bilet de-a-ntîia pentru o altă persoană, explicîndu-mi că are dreptul să-și servească un neam.

Dar, după plecarea tuturor pasagerilor de la ghișeu, casiera a mai dat un alt bilet... de rudenie la același accelerat. De data asta însă a spus numai că „locurile le dă cui crede de cuviință“.

V. Rusu

salariat la Întrep. „Răsăritul“
București

Față de problema locurilor rezervate, eu nu pot sta... rezervată:

*Din inimă doresc și eu
Să-i dau un sfat de căpătii:
Să fie veșnic la ghișeu
O casieră... clasa-ntii.*

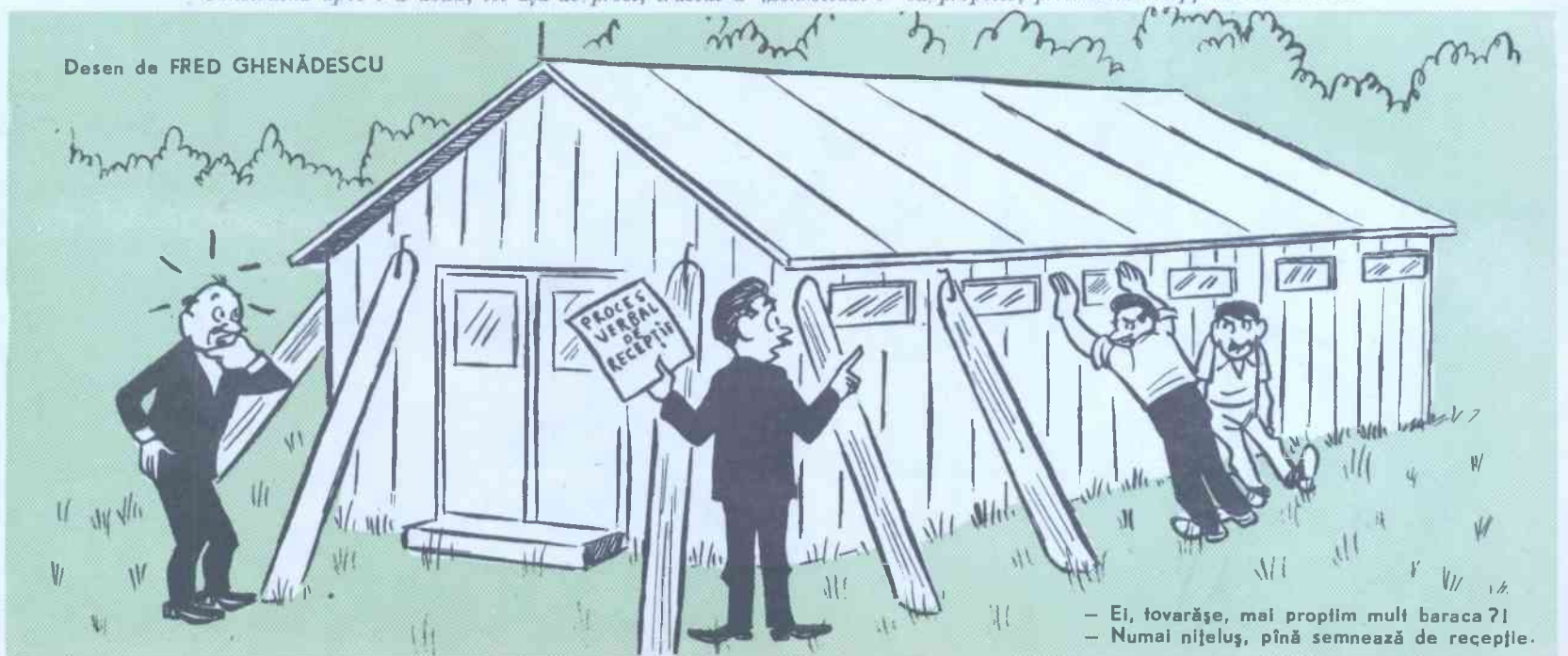
URZICA

DRAGĂ URZICO,

Te rugăm să sfătuiesti pe toți călătorii care așteaptă trenul în gara Sibiu să-și ia de acasă, odată cu valiza, și un scaun. Asta nu înseamnă că acolo nu există sală de așteptare. Există una care are

La secția Iazu a G.A.S. Slobozia, Trustul regional de construcții locale București a executat prost o baracă care s-a dărîmat. Construind apoi o a doua, tot așa de prost, trustul a „consolidat-o“ cu proptele, pretinzînd recepționarea lucrării.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Ei, tovarășe, mai propțim mult baraca?!
— Numai nițeluș, pînă semează de recepție.

de ridicarea nivelului lor cultural

— E magnific, e un al doilea Toscanini...
— Zău, dar primul Toscanini cine-a fost??? ...!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Relatîndu-ți acest procedeu al casierei, cred că pentru modul cum repartizează locurile de clasa întâi la accelerat, trebuie pusă la locul ei... rapid.

însă o parte din bănci degradate. Din această cauză, cînd vrei să te așezi pe bancă, nimerești pe podea. Mobilierul degradat trebuia schimbat încă de anul trecut de către Secția L. 6 Sibiu, conform aprobării Direcției regionale Brașov. Dar pînă acum, secția a schimbat de nenumărate ori numai vorba de cite ori stația i-a amintit despre această problemă. Poate însă că, după ce vei scrie în revistă, L. 6 va trece la schimbarea atitudinii și deci la schimbarea băncilor.

Un grup de călători veniți în gara Sibiu fără scaune de-acasă

Știți de ce nu s-a luat nici o măsură în problema acestor bănci? Pentru că

*Vinovații, cum se pare,
Au asemenea precepte:
Dacă-i sală de așteptare
Rostul ei e... să aștepte!*

URZICA

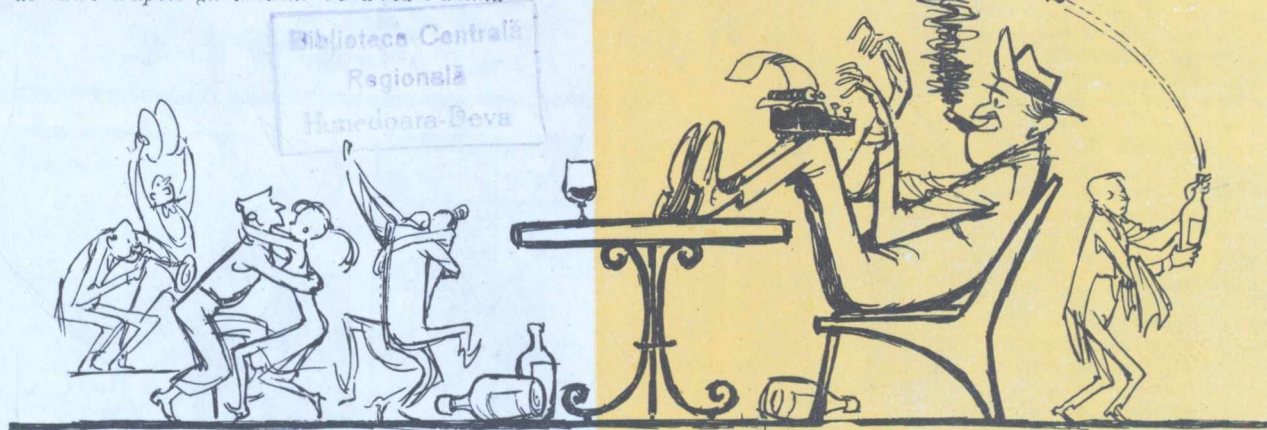

Incerind să stăvilească larga mișcare de eliberare care a cuprins întregul popor din Angola, colonialiștii portughezi organizează mactare săl-

— Aștia nu se mai „agită”. Dă-le drumul!

ÎN VĂZUL LUMII...

Presu americană lansează mereu zvonuri de încălcare a armistițiului din Laos de către trupele guvernului Savanna Fumma

CORESPONDENTUL AMERICAN;Pozițiile prietenului nostru Nosavan au fost din nou atacate! Vă scriu din mijlocul bătăliei! Exploziile sînt asurzitoare! Fumul mă îneacă! Luptele sînt corp la corp! În jurul meu zac cadavre!

VISURI ADENAIURITE

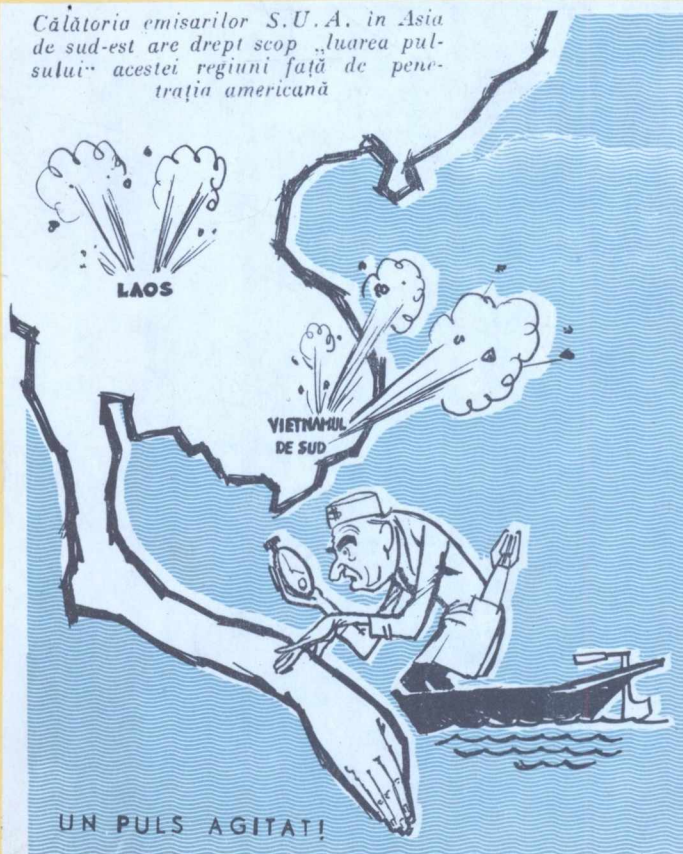

- „Sînt soldat și călăreț,
Uite, am un cal isteț!”

GLOBKE: — Eu nu am nimic de-aface cu nazismul!

Călătoria emisarilor S.U.A. în Asia de sud-est are drept scop „luarea pulsului” acestei regiuni față de penetrația americană

UN PULS AGITAT!

urzica

Tovarășul I:

...Eu unul spun și cred că-i foarte bine
Să facem analiza așa cum se cuvine
Și s-o luăm coneret, pe indelete;
De pildă, dragi tovarăși, gazeta de perete
Care-a rămas de-o lună neschimbată
(Ba poate și mai bine) ne arată
Că nimăni nu-i mobilizat să scrie.
Se cheamă deci că nu-i gazetă vie;
Și dacă nu e vie, se cheamă că e moartă.
Atunci de ce-o mzi ținem expusă jos la poartă
În văzul tuturor?
Propun să-i schimb locu la noi pe coridor.

Președintele:

Problema asta s-a mai atacat,
Tovarăși, v-amintesc că v-am rugat
Să nu mai reluați ce-am discutat,
E inutil să batem apa-n piuă,
Ori vreți s-o-ntindem iarăși pîn' la ziuă?
Fusese parcă vorba să discutăm probleme
De muncă, disciplină, producție... Sînt teme
Ce ne frămîntă zilnic și pe care
Putem să le dezbatem fiecare
Cu o desăvîrșită competență
Că doar avem din plin experiență.
Cine mai ia cuvîntul? Dumneata?
Vorbește-n spirit critic și-autocritic...

Tovarășul II:

Da.

Să adîncim problemele mai bine
Și să le discutăm cum se cuvine
Avînd ca bază faptele concrete.
E cazul cu gazeta de perete...

Președintele:

Păi, cum ne fuse vorba? Ai ceva
Deosebit, vreo lipsă nediscuțată?

„PROBLEMA” GAZETEI DE PERETE

Tovarășul II:

Da,

Eu nu pricep cum este tolerată
Să stea o lună-ntreagă neschimbată!
Se dovedește astfel că nimenea nu-i poartă
De grijă. Va să zică e o gazetă moartă.
Ce trebuie să-i facem ca să-nvie?
În primul rînd, tovarăși, să se serie
Și după-aceea, 'bineînțeleș,
Să fie preschimbată cît mai des.

O voce:

Păi, lucrurile-astea s-au mai spus!

Tovarășul II:

Apoi propun să fie mutată la noi, sus!

Altă voce:

Tovarășe, ce facem? Vorbim așa-n neștire?

Tovarășul II:

Eu cred că nu stă bine acolo la ieșire,
Cînd se deschide ușa o poate rupe vîntul...

Președintele:

S-a spus, s-a spus și asta și își retrag cuvîntul.
Urmează la discuții contabilul Brabete.
(cătrec contabil)

Tovarășe, problema gazetei de perete
Pe care precedentul vorbitor
A pus-o, n-o mai pune, te implor!

Brabete:

Cum credeți, însă poate că-i bine să se știe
De ce-a fost criticată că nu-i vie.
Știți care-i motivul? Nu se scrie!
Și întocmai ca și ceilalți, vreau să mai spun odată...

CORTINA (cade-n falduri, leșinată)

MIRCEA PAVELESCU

Concursul pe țară pentru îmbunătățirea calității plinii la toate
sorturile arată preocuparea pentru crearea unor condiții deosebite
de trai oamenilor muncii

Pline

PERSPECTIVE DUPĂ CONCURS

- Sortimente sînt destule, dar numai de o singură calitate...
- ?!!
- ... Calitatea I-a!

Desen de I. DAVIDESCU

Desen de PALL

- Trebuie făcut ceva la biblioteca asta...!
- Desigur, trebuie aduse niște volume
despre natațiel...

Desen de H. GUTTMAN

Pentru locatarii care nu
păstrează curate depen-
dințele comune.

- De ce nu păstrați curățenia?...
- Cum puteți spune așa ceva... azi mătura a treia oară...!

— Și de ce ai invitat toată întreprinderea?
— Să le demonstrez că sînt de neînlocuit în anumite probleme...

Desen de N. CLAUDIU

— Sciatica de care suferi e de natură reumatică, m-a asigurat un prieten, tobă de medicină fiindcă a lucrat la registratura unei maternități.

— Reumatismul dumitale e de natură sciatică, m-a încredințat nepotul meu, care a dat de trei ori admiterea la medicină și acum se pregătește pentru admitere la arhitectură.

— Nu-i nici sciatică, nici reumatism, a conchis cumnată-mea, casierică în tura de noapte la o farmacie. E lumbago.

Am respirat întrucîtva ușurat, apoi am întrebat-o curios:

— Și e preferabil lumbago?

— Te cred, fiindcă în cazul acesta ai scăpat și de sciatică și de reumatism! E un simplu lumbago.

Simplu. Să vedeți dumneavoastră ce simplu e, cînd mă cuprind junghiurile. E atît de simplu că-mi vine să urlu. Și dacă vă închipuiți că pentru mine e o mîngiere faptul că urlu pe linie de lumbago și nu pe linie de sciatică, vă înșelați.

Pînă la urmă soția mea a găsit soluția:

— Du-te la medic.

Mă duc la medic. Decide:

— Du-te la băi.

Mă duc la băi.

La băile „1 Mai“. Ape termale. Să se dizolve junghiurile în ele. E o plăcere să te scalzi în apă termală, mai cu seamă după o iarnă petrecută într-un bloc în care n-ai avut parte decît de apă rece.

Am fost cazat la o vilă. Mi-au făcut intrarea cu junghiuri cu tot, dar m-au asigurat că ieșirea mi-o vor face fără junghiuri.

A doua zi m-am prezentat la serviciul medical balnear al stațiunii. M-au consultat cu atenție. M-au ciocănit și m-au răsucit cu atîta grijă de parcă aș fi fost porțelanul cel mai fin. Mă simțeam un „Rosenthal“ marcat. Mi-au făcut o radioscopie. Mi-au făcut o radiografie. Dacă insistam cred că-mi făceau și o fotografie. Mi-au dat o foaie de internare pentru sanatoriul balneoclimateric „1 Mai“.

A doua zi am fost la baia termală, după baie am fost în pat și după pat am fost la masă. A treia zi la fel, a patra zi același program, a cincea zi la medic.

— Tovarășe doctor, totul e în regulă, și mă simt mai bine, am însă o plîngere.

TREI DOAMNE

și totuși trei

— Reumatismul?
— Ciorba.
— Ciorba nu ține de noi.
— Dar de cine?
— De statul popular orășenesc.
— Și potroacele?
— De același sfat!...
— Și de dumneavoastră ce ține?
— Sciatica. Mîncarea ține de oraș, junghiurile țin de regiune!

Am deschis doi ochi cît două cepe. Medicul nu s-a speriat de aprozarul din ochii mei și mi-a explicat:

— Cazarea, masa și întreținerea vilelor țin de Sfatul popular al orașului Oradea, tovarășe dragă, iar serviciul medical balnear ține de regiunea Crișana, tovarășe scump!...

— Și eu de cine țin cît timp voi sta aici, tovarășe neprețuit?

— Păi, între 1 și 3, cît stai la masă, ții de oraș. În răstimpul tratamentului și al acceselor, ții de regiune!...

— Nu mai spune! Ce simplu e! Și dacă junghiul mă apucă în vreme ce iau prinzul?

— Asta nu e prevăzut în regulament, așa că accesele din timpul mesei le faci pe cont propriu.

Am plecat de la consultație năuc.

Zilele treceau plăcute, liniștite și reconfortante. Reumatismul mă supăra tot mai puțin.

Spre sfîrșitul tratamentului, iată-mă din nou la serviciul medical balnear:

— Tovarășe doctor, am nevoie de sfatul dumneavoastră.

— Păi, dumneata ești cazat în prezent la sanatoriu!...

— Da.

— Și nu ține de noi, tovarășe dragă!...

— Păi, e vorba de sanatoriu, nu de cantină. Ziceați că serviciul medical ține de dumneavoastră, de regiune, adică.

— Da, dar serviciul medical al sanatorului nu ține nici de regiune, nici de oraș. Ține de minister. Ministerul Sănătății.

— Acum o săptămînă mi-ați explicat că tratamentele țin de regiune. Că de cazare și mîncare se ocupă Oradea, iar de sciatică și reumatism, Crișana!...

— Așa e, dar junghiurile de la sanatoriu țin de București.

— Nu înțeleg. Dacă-mi înțepenesc șalele, trebuie să cer legătura cu Bucureștiul!...

— Tovarășe dragă, nouă nu ne arde de glume. Regulamentul e regulament.

— O fi, nu zic, dar o stațiune micuță cît un pumn să fie condusă de trei administrații? Nu vi se pare exagerat? Trei rinduri de cheltuieli, trei rinduri de funcționari, trei rinduri de salarii pentru una și aceeași sciatică!...

— Cam exagerat! Asta spunem și noi. Prea multe foruri administrează stațiunea asta. Și ministerul, și statul orășenesc, și sfatul regional!...

— Și ce-ați propus pentru rezolvare?

— Să se facă o comisie de expertiză la sfatul raional!...

De data asta m-a trecut un junghi mai ascuțit ca niciodată.

Nu prin șale, prin creier!

I. AVIAN

Pe Dunăre... la mal!

CUM AM AJUNS

Am ajuns cu trenul. Dingară m-am repezit la hotel. Din hotel în stradă și, din stradă, în autobuz. După un sfert de oră, în fața mea:

„ȘANTIERUL NAVAL GALAȚI“

În poartă m-a oprit un tovarăș.
— Din București?
— Din!
— Pe cine căutați?
— Șantierul Naval Galați!
— Sînteți beneficiar?
— Nu! Ce să fac eu cu un vapor?
Abia am învățat să umblu cu bicicletă!
— Atunci ce doriți?
— Un bon de intrare!
— Și pentru asta ați venit tocmai de la București?

DINCOLO DE POARTĂ

O alee asfaltată, largă, curată. În stînga un rastel care susținea în acel moment sute de biciclete. În dreapta un garaj cu ușile larg deschise. Înăuntru, zeci de motociclete. Plăcută impresie. Fără să vrei îți spui că aici treburile merg ca pe roate.

CE AM AFLAT

Am aflat multe. La S.N.G. se construiesc vase de 2000 tone și de 4500 tone. Cele de 4500 tone se numesc cargouri. Sînt mari cît un deal și pot circula pe toate mările și în toate direcțiile. Bine-i pe mare! Nu tu sens unic, nu tu stop, nu tu amendă. Circuli cum poțtești. Mai ales că cargourile produse de S.N.G. sînt inzestrate cu tot ce-i necesar ca să te simți pe mare în largul tău și nu al ei.

CE POSEDĂ

În primul rînd un cargo marca „S.N.G.“ are o instalație automată de stingere a incendiilor. Dacă eventual, într-unul din compartimentele vasului s-ar produce un foc, automat cade o ploaie care stinge flăcările atît de repede încît nici nu apuci să le vezi bine, iar ele nici n-apucă să se încălzească.
Unii marinari mai glumeți spun că, după aia, apare curcubeul!...

RADIOLOCAȚIE

Are cargoul și așa ceva. Instalația de radiolocație funcționează cu unde ultrascurte. Nici nu vă puteți închipui ce folositoare sînt undele ultrascurte. Semnalizează pe un ecran orice obstacol din calea vasului. Nici nu mai e necesar să te uiți pe geam. Te uiți pe ecran, ca la televizor, și vezi de parcă ai avea binoclu. Poate o să vină și ziua cînd o să se vîndă ultrascurte în rate la „Tehnometal“. O să fie mare aglomerație. Trebuie să fie ultrapractic cînd ești acasă în papuci, să vezi din ce direcție îți vin musafirii. Ai timp să iei... măsuri.

CE AM MAI VĂZUT

Greu de enumerat. Pentru măr-furi: o cală uriașă și vinciuri electrice. Nu mai învîrți la manivelă pînă te trec nădușeliile. Dai drumul la contact și pornesc vinciurile ca mîinate de bici. Pentru marinari: cabine spațioase, paturi moi, frigider elegante, bucătăria dotată cu mașină electrică, totul strălucitor, totul perfect finisat, totul în pas cu ultimele...jurnale de modă navale. O plăcere să fii marinari pe un cargo „S.N.G.“

Deși eu sufăr de rău de mare, cu un asemenea cargo aș fi în stare să fac ocolul lumii. După ce s-ar termina călătoria, cel mult aș suferi de părere de rău.

PRIETENI NOI

Se spune că dacă ai mulți prieteni ești bogat. Ei bine, eu la S.N.G. am făcut avere.

La Atelierul de confecționat — adică acolo unde se trasează și se taie tablele — l-am cunoscut pe maestrul Samson Ion. Stătea rezemat de o ghilotină (nu vă speriați) și privea calm cum potrivește doi tineri tabla sub cuțitul mașinii.

I-am spus: — Observ că tablele astea imense trebuie croite cu mare atenție!

— Bineînțeles!, mi-a răspuns. Croitorul dacă vă face o mîneacă mai scurtă, o puteți lungi, dar dacă noi o să facem un vapor mai scurt, e greu să-l dăm la retușat.

— Va să zică, aici e mai grozav ca la „Arta Model“.

— Chiar așa! Dacă doriți un vapor pe măsura dv., comandați-l la noi!...

— Bine! Numai să găsesc o tablă... subțire!

În ușa Atelierului de fasonat dau de Manolache Jean.

— Am aflat, zic, că lucrați la „Fasonat“ de foarte mulți ani. M-ar interesa cîteva cuvinte despre...
— Cu plăcere! Aici se fasonază și se bate tabla pînă se îndoaie de-a binelea — că deh! vaporul știți cum este. Trebuie să aibă o anumită formă. Dacă n-o respectă, nu mai are vasul siluetă. Se vede că n-ați prea avut de-a face cu vapoare...
— Așa e! Eu circui mai mult cu tramvaiul.

Tot discutînd, am intrat în atelier. Din cauza zgomotului am început să vorbesc ca la megafon.

— Mai încet, m-a rugat tovarășul Manolache. Dacă țipați așa tare nu mai aud zgomotul din atelier.

Din cauza zgomotului însă n-am auzit ce mi-a mai spus, așa că am

continuat să țip. Pînă la urmă însă totul s-a terminat cu bine. Am răgușit!...

LA „SUDURĂ“

— Dumneavoastră sînteți tovarășul Popescu Constantin?

— Eu în persoană și salopetă!
În acest atelier se sudează mult?

— 180 kilometri pe an!
— Adică distanța București-Brașov!

— Exact!
— Formidabil! 180 kilometri de sudură e o cifră!...

— Nu trebuie să vă mirați. Aici e S.N.G., nu atelier: „Lipim tabla de acoperiș și la domiciliu“... Cînd vom construi vase și mai mari e posibil să sudăm cît distanța dintre București și Cluj.

— Și căruia fapt se datorează succesele colectivului de la „Sudură“?
— Simplu: e un colectiv bine sudat!

SĂ TE TOT GÎNDEȘTI!

După ce îl cunoști pe Cazacu Dumitru de la „Cală“ ai la ce te gîndi. Numai cine l-a auzit vorbind despre clipa cînd a fost lansat la apă primul cargo, cum a fost cînd a fost lansat următorul, cum a fost cînd a mai urmat unul și încă unul, cum va fi cînd vor urma celelalte, poate să mă înțeleagă.

— Tovarășe Cazacu, ai trecut vreodată printr-un moment de mare emoție?

— Da! Dar nu odată. De două ori. Întîia oară cînd s-a dat ordinul ca primul cargo să fie lansat la apă!

— Și a doua oară?

— Cînd mi s-a dat mie ordinul!...

— Ce ordin?

— „Ordinul Muncii“

CE N-AM OBSERVAT

Cînd am plecat de la S.N.G. era mult după ora prînzului. Ajuns în centrul orașului, mă întilnește un fost coleg de școală. Mă strigă. Mă opresc. Mă întrebă: — Ce-i cu tine prin Galați?

— Cu treburi!...

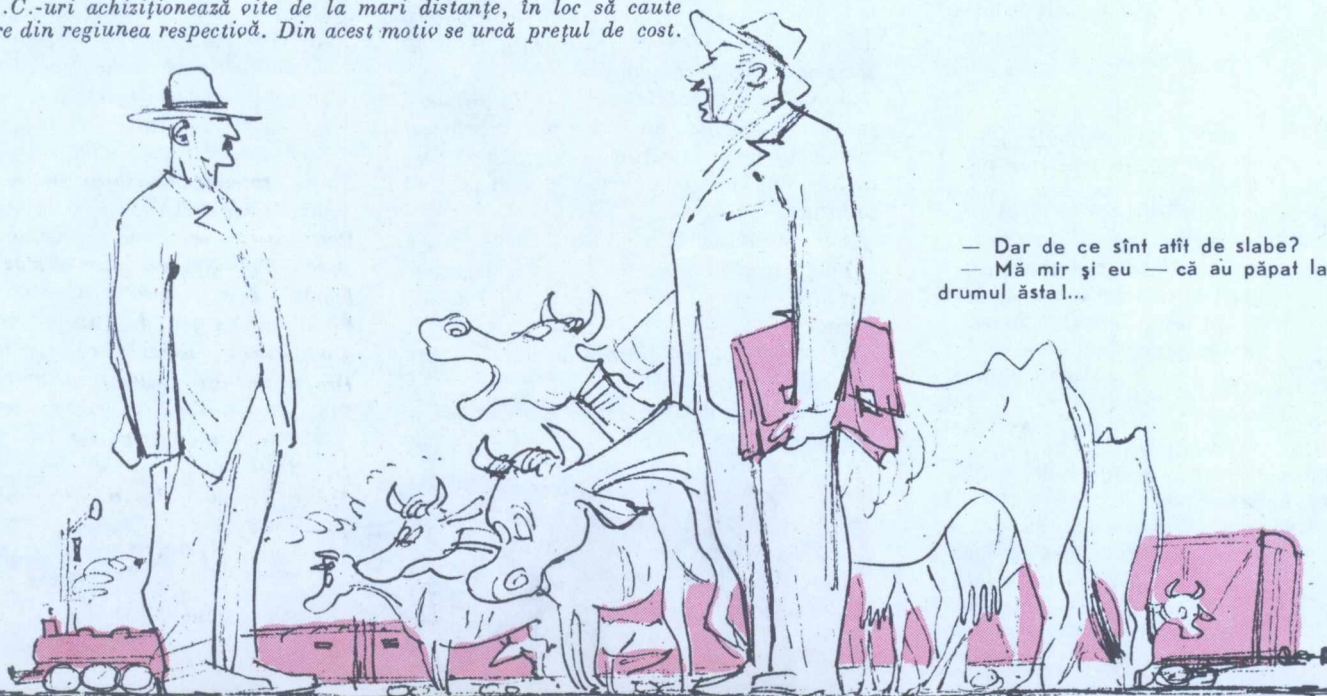
— Ai fost la șantierul naval și ai vizitat un cargo! Nu?

— Da! Dar de unde știi?

— Se cunoaște după mers. Parcă...plutești!

DAN MANOLESCU

Unele G.A.C.-uri achiziționează vite de la mari distanțe, în loc să caute să le procure din regiunea respectivă. Din acest motiv se urcă prețul de cost.

— Dar de ce sînt afit de slabe?
— Mă mir și eu — că au păpat la bani cu drumul ăsta!...

V. Crivăț 6.

Desen de V. CRIVĂȚ

A. B. C. D. E.

Am rămas singur. Nu mai am prieteni, nu mai am rude, nu mai am frați, nu mai am surori. Și nimic nu e mai rău decât să te simți singur pe lume. Și asta nu că s-ar fi supărat cineva pe mine. Dar m-au căutat și nu m-au găsit. Nu că m-am ascuns. De la slujbă, mă duc direct acasă. Dar dacă mă cauți acasă, nu mă găsești. Nu pentru că plec de acasă. Ci pentru că stau acasă. Poate dacă aș pleca de acasă m-ați găsi mai ușor. Dar dacă stau acasă, sînt pierdut. Adică nu-s de găsit. Un moment să vă explic. Nu bat cîmpii.

M-am mutat de curînd într-un bloc. Blocul cel mai mare din Piața Mihail Eminescu, la întretăierea cu bulevardul Magheru. Bloc cu 420 de apartamente. Bloc frumos, confortabil, lucrat cu mare îngrijire, modern, mă rog, să-l folosim sănătoși. Și mi-am făcut mutația. În buletinul meu, am adresă nouă: bd. Magheru 46. Ca în repartiție. Bun. Asta ar fi una. M-am dus cu repartiția la administrația blocului și mi-a pus pe ea ștampila: „Bd. Magheru 34-36“. Asta era a doua.

— Dar la mine în buletin scrie 46!

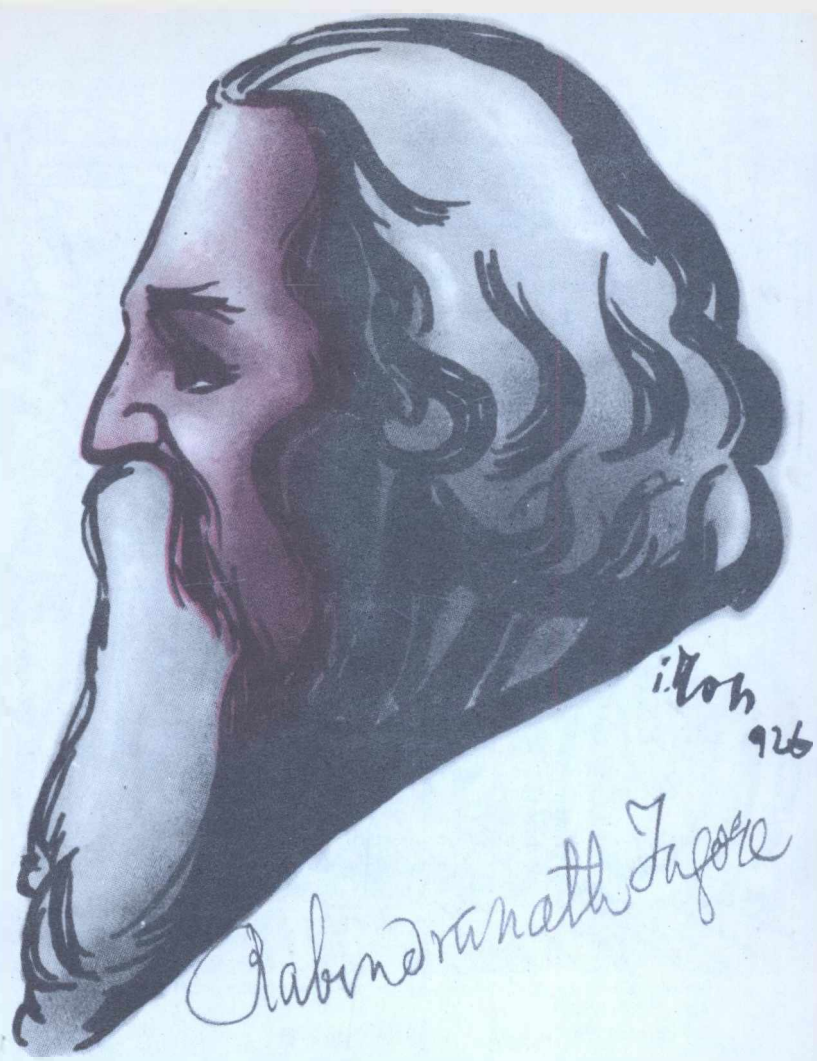
— Și vrei să ne schimbăm toți adresele după buletinul matale? Schimb-o mata după blocul nostru!

M-am dus la I.R.E.B. să-mi fac abonamentul la lumină. Am făcut cerere. „Locuiesc în bd. Magheru 34-36“. Vorbe! Invenții! Abia la I.R.E.B. mi-a dovedit unde locuiesc: Piața Romană 4-6! Asta era a treia!

Care va să zică iar m-am mutat. Pe hîrtie. Mi-am pus și telefon! Știți ce adresă am în carte? M-am mutat înapoi pe bulevardul Magheru. Dar nu la numărul 34-36! Și nici la numărul 46! Nu. La numărul 34! Dar bine că-s barem înapoi pe Magheru. Deci, asta ar fi a patra adresă. Dar primesc și chitanțe pentru plata telefonului. Știți care-i adresa? Da, Magheru 34-36. Și, în sfîrșit, mi-am făcut abonament la televizor. M-am dus la Oficiul poștal 36. Știți ce adresă am? Magheru 34-38!

Fiți buni, dragi tovarăși, și lămurii-mă ce adresă am? Bulevardul Magheru 46, 34, 36-38, 34-36 sau Piața Romană 4-6? Asta nu-i adresă! Asta-i Loto Central! Prono-Expres! Jucați-le pe astea că poate cîștigați! Și să-mi scrieți! Adică nu, că nu mă nimeriți!

Dar să spunem că, după multă insistență, tot mă nimeriți. Mai este însă un clenci. Blocul n-are o intrare. N-are două. Are nouă. Bine, s-a mai văzut. Îți dau numărul, scara A, sau B, sau C, și mă găsești. Dar să vedeți cum e aici. În Magheru 46 sînt scările A, B cu anexă, C, D, și E cu anexă. Tot aici e încă o scară A, zisă ASIT. De ce-i spune A, ASIT, nu știu. Poate pentru că alături e ASIT. Puteau să-i spună și A-Aprozar, că e Aprozar peste drum. Sau putea să-i spună A-Alviță că este vizavi și un chioșc cu dulciuri. Un lucru nu pricep: de ce cînd mai ai aici o scară A îi spui ăsteia A-ASIT și nu-i spui F, după A, B, C, D, E. Cum să te nimerescă prietenii în labirintul ăsta? Vă spun drept, după ce m-am mutat, nici eu nu mă nimerream! Suiam pe scara A și abia pe urmă vedeam că nu-i A-ASIT. Dar nu-i gata! Mai sînt niște intrări și spre Piața Mihail Eminescu. Știți ce scări sînt acolo? B, C și D. Vreau să te văd pe dumneata, cît ai fi de Sherlock Holmes, cum mă nimeresti dacă eu îți dau o adresă bd. Magheru 46, scara D, cînd sînt nouă intrări și nouă scări, și două scări D? Mai aveau la dispoziție 22 de litere din alfabet! Nu! Au luat tot din primele cinci! Știți ce-i pe chestia asta în bloc la noi? Ca în Gara de Nord! Lume care intră și caută, nu găsește, întreabă, sună la uși, aleargă, îl caută la A, află că omul stă la ASIT, urcă la D, dar e ălălalt D, vine la E, dar e la anexă și pînă la urmă se lasă păturaș și pleacă acasă. Eu nu mi-am văzut pîrîntii de șase luni. Ei locuiesc în provincie. Au venit odată, au circulat prin alfabetul ăsta cu copie, nu m-au găsit și au plecat acasă. Au venit a doua oară, la fel. Pînă la urmă mi-au dat o telegramă: „Să-ți fie rușine stop fiu denaturat stop dacă nu mai vrei să ne vezi nu ne mai chema stop.“

100 de ani de la nașterea lui RABINDRANATH TAGORE

Desen de I. ROSS din anul 1926, cu semnătura autografă a marelui scriitor Indian

M-am dus eu la ei. Le-am explicat. Bun. Și într-o luni, pe la patru, venind acasă, am zărit-o pe mama. Pe o scară.

— Mamă!

Mi-a căzut frîntă în brațe.

— Rîne, mamă, spunea că vii ieri, duminică!

— Păi ieri am venit!

— Și de ieri?

— Da'... ce-i azi?

— Luni, mamă!... Ai stat în gară?

— Nu, am stat pe scară!

Am ameuțit. Și așa, în grabă, am dus-o în casă și am așezat-o într-un fotoliu. Și deodată am auzit o voce în spatele meu:

— Iar ai nimerit la mine, dragă!

Eram la vecinul de la A. Și eu stau la A-ASIT.

SORIN RĂȘCANU

SCRISOARE LA ÎNALTĂ PRESIUNE

Dragă Vasilică,

mă grăbesc să-ți scriu;

Mîine dau examen și nimic nu știu.

Circa una lună am să fiu martir:

Inima îmi bate, tot mai greu respir,

Parcă mi se umflă mărul lui Adam

Și temperatura bănuiesc că am;

N-am pus termometrul, dar așa simt eu,

Stau de-o săptămîină și învîș mereu.

Torn pe gtul minții fără incetare

Pe Mihai Viteazul, pe Ștefan cel Mare,

Despot, Vlaicu, Tepeș, Mircea cel Bătrîn

Și pe fiecare domnitor român.

Torn și teoreme, torn pe Arhimede,

Unghiuri, apoteme, X-uri, patrupele,

Rturi, șări, orașe din cinci continente.

Verbe, substantive, declinări, procente,

Un binom, o axă, o hidrocarbură

Că în biata mințe-i o harababură

Mai ceva ca-n lupta de la Berezina.

Știi tu, Vasilică, cine poartă vina

Chinurilor noastre la memorizare?

Stră-străbunii noștri! Dacă fiecare

Ar fi fost în viață om mai așezat

Nu așeam atîtea lucruri de-voțat.

Un Columb de pildă sau un Magellan

De n-ar fi pornit-o razna pe ocean

Ca să vadă lumea toată cum arată

Era Geografia mult simplificată:

Gingishan, Atila, Cezar, Machedon,

Anibal sau Pyrus sau Napoleon

Dacă n-aveau gîndul numai la bătaie,

Dacă Arhimede nu intra în baie,

Dacă despre trăsnet nu scria Franklin,

Dacă apă-n oală nu fierbea Papin,

Dacă Isaac Newton n-ar fi stat sub măr,

Dacă... dacă... dacă... da, în adevăr

Fără tot hațagul de știință veche

Școala ar fi astăzi floare la ureche.

Dragă Vasilică, iată prin urmare

Cine poartă vina clipelor amare

Ce trăiesc acumă bieții lor nepoți...

Dar după examen am să-i iert pe toți,

Dragă Vasilică, te-am îmbrățîșat

Și semnez

Răducu

(poate promovat).

Pt. conf. FLORIN IORDĂCHESCU

— Am auzit că bicicletele astea se resimt după primul drum?
— ... ?!?
— Drumul de la fabrică pînă la magazin.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

RĂSPUNS ŞARADĂ

„Răspuns la scrisoarea dv. nr...., prin care se semnalează că Munteanu Gheorghe, salariat al Grupului şantiere nr. 4 Oneşti, este un element necinstit, în urma verificării şi analizei făcute, vă comunicăm următoarele:

Cele semnalate cu privire la numitul Munteanu Emil s-au dovedit întemeiate“.

Acest răspuns l-a primit „Urzica“ din partea Biroului de sesizări şi reclamaţii al Ministerului Industriei Petrolului şi Chimiei. Prin el ni se aduce la cunoştinţă, referitor la Munteanu Gheorghe, că cele semnalate cu privire la Munteanu Emil sînt juste. Iar după ce a arătat cît de juste sînt cele arătate despre Munteanu Gheorghe, cu privire la Munteanu Emil, răspunsul adaugă că „numitul Munteanu... Mihai a practicat vreme îndelungată şi împrumutul cu camătă“.

Şi în consecinţă, Munteanu a fost deferit justiţiei. Munteanu Mihai, cel despre care s-au semnalat neregulile lui Munteanu Gheorghe, cu privire la Munteanu Emil.

Hirtia a semnat-o şeful biroului, C. Soare. A semnat-o el, C. Soare, dar a scris-o, parcă-i picat din lună!

O AVENTURĂ CU O HAINĂ

Tocmai treceam prin spatele unei vitrine cînd din interiorul magazinului, aud o voce:

— Hei, domnu'!

Mă uit în dreapta, mă uit în stînga. Nimeni. Dau să pornesc şi aud iarăşi:

— Hei, domnu'!

Mă uit în dreapta, mă uit în stînga şi din nou nu văd pe nimeni. Mă uit la vitrină şi văd un manechin de ghips. Manechinele, după cîte îmi amintesc, nu sînt prea vorbăreţe. Zic:

— Dumneavoastră nu sînteţi de ghips?

— Nu — aud — Sînt de camgarn.

Am răsuflet uşurat. Nu vorbise manechinul. Vorbise haina. Era o haină uşoară, de vară. O iau pe departe:

— Nu mai ţin minte de unde vă cunosc.

Nu cumva am fost colegi de facultate?

Asta a jignit-o:

— Drept cine mă iei? Pe vremea aceea, se purta reverul îngust.

Am înghiţit în sec, deşi vă jur pe tine-reţea mea că nu-s chiar atît de bătrîn. Pe vremea cînd se purta reverul îngust, eu jucam ţurca. Las-că i-o plătesc eu! Zic:

— Dacă-i vorba aşa, află că acum e la modă reverul înalt.

— Dumneata de ce nu ţi-ai făcut unul?

Zic:

— Văd că eşti o haină deşteaptă. Bravo. Noroc de cine te-o cumpăra.

A oftat din greu şi, aplecîndu-se la urechea mea, ca pentru o mare taină, mi-a şoptit:

— Fii serios! Pe mine nu mă cumpără nimeni.

— Ei, aş! Eşti doar foarte prezentabilă.

— Nu contează. Am un mare defect.

— Ce defect?

— Am o gaură.

Mi-a mărturisit-o cu aerul stînjenit, cu care unul care se duce la doctor, mărturiseşte: „am rîie“. Zic:

— Unde?

— La subţioară.

— Nu-i nimica, trece!

Era numai o incurajare formală. Trece gripa, trece scarlatina, pojarul, anghina.

Dar o gaură la subţioară nu trece. Începuse să-mi fie milă de ea. În definitiv nimeni nu poate fi vinovat dacă are o gaură la subţioară, şi cu atît mai puţin o biată haină ireponsabilă.

Oftez pentru ea. Eu, să ştiţi, sînt om bun şi ori de cîte ori văd că altul are un necaz, oftnez pentru dînsul. Zic:

— O ai de mult?

— Foarte!

— Din naştere?

— Chiar dinainte de naştere.

Asta nu mai înţeleg. Nu mai întîlnisem pe nimeni cu betesuguri dinainte de naştere.

— Materialul din care am fost făcută, — mi-a spus ea — a avut gaura, înainte de a mă fi născut.

— Şi o avea de mult?

— S-a născut cu defect şi aşa a fost livrat la fabrica de confecţii unde m-am născut eu.

— E vina recepţiei, că l-a primit.

— Ia nu mai da vina pe recepţie. Furnizorul a livrat stofa în ceasul al doisprezecelea.

— De revelion?

— Fii serios! A livrat-o în ultima secundă a ultimului minut din ultima oră a ultimei zile a trimestrului. Dacă mă livra cu un minut mai tîrziu, intra în trimestrul următor, şi furnizorul nu-şi mai îndeplinea planul.

— Mă rog, noroc că şi l-a îndeplinit.

— Halal noroc! A livrat marfă cu defecte.

— Dar recepţia ce-a păzit? De ce n-a văzut?

— Ba a văzut.

— Atunci de ce a primit?

— Ţi-am spus doar că era ceasul al doisprezecelea!

— Ei, şi?

— Nu pricepi?

— Nu.

— Mă mir. Doar spuseseşi că ai umblat la facultate!

— Te rog...

— Dacă nu primeşti marfa în asemenea moment, rămîne furnizorul cu planul neîn-

deplinit, dar răzvine şi beneficiarul. Din lipsă de materie primă.

Iarăşi oftnez. V-am spus că eu sînt mîritor de felul meu şi oftnez pentru oricine, dacă e la nevoie. Spun:

— Aş vrea să te ajut cu ceva.

— Nu poţi!

— Aş încerca!

— Ei fugi, că te lauzi!

— Jur pe studiile mele că nu mă laud.

— Atunci e simplu: cumpără-mă.

Am sfeclit-o. Şi nici măcar n-are gulerul înalt! Zic:

— E chiar aşa de necesar?

— Sigur. Cumpără-mă, du-mă la directorul fabricii de postav şi fă-mă cadou. Să mă poarte el.

— Fie — zic — dar mai întîi să te încerc.

Şi scot haina de la locul ei. În clipa următoare, în faţa mea au apărut ca din pămînt trei vînzători:

— Dumneavoastră?

— Încercam haina asta.

— Nu se vinde. E cu defect. O trimitem înapoi.

— Tocmai. Vroiam s-o trimit eu... S-o poarte cel care-i vinovat!

— Nu vă deranjaţi. O trimitem noi, cu proces-verbal. Dumneavoastră vă servim altă haină. De care doriţi?

Nu doream de nici un fel. Nu intrasem în magazin să-mi iau haină. Intrasem, că m-a chemat ea. Era musai să găsec un pretext, ca să scap.

— Nu ştiu dacă aveţi chiar ce-mi trebuie...

— Avem haine de prima calitate, toate măsurile şi toate modelele, la un rînd, la două rînduri...

— La trei rînduri n-aveţi?

— Deocamdată... hm... dar mai treceţi săptămîna viitoare...

Am găsit pretextul şi am scăpat. Dar cel care a făcut haina cred că n-a scăpat. Adică, a băgat-o pe mîncă. Adică, vreau să văd şi eu: pe unde scoate el cămaşa?

VICTOR PIŢIGO

CONSTANTIN
COLONAȘ

TENSIUNEA

MEDICUL: Bună ziua. La dv. a fost chemat medicul?
BOLNAVUL: La noi.
MEDICUL: Cine e bolnav?
BOLNAVUL: Eu.
MEDICUL: După cum arătați, cred că n-ar fi fost cazul să mă chemați la domiciliu. V-ați fi putut deplasa dv. până la policlinică.
BOLNAVUL: E adevărat, dar... știți... sufăr de tensiune. Mă păzesc de eforturi. Azi-dimineață am spart niște buturugi în pivniță și m-a luat cu amețeală. Probabil arterioscleroza.
MEDICUL: Aș! Buturugile.
BOLNAVUL: V-aș ruga un control al tensiunii. Ultima oară am avut șaptesprezece.
MEDICUL: Întindeți brațul. (Îi pune manșeta. Pompează) La fel. Șaptesprezece. Nici un motiv de îngrijorare. Vă voi prescrie un tratament.
BOLNAVUL: Vă mulțumesc. Acum... v-aș pune o întrebare: tensiunea asta se ia? Nevas-tă-mea suferă și ea de amețeli și, ce mi-am zis? Mîncăm împreună, dormim împreună. Să n-o fi luat de la mine. Așa că v-aș ruga, tot sînteți cu aparatul... Vetoți, vino să-ți ia tovarășul doctor tensiunea.
MEDICUL: Luați loc. Întindeți brațul. (idem) Aveți șaptesprezece.
BOLNAVUL: La fel cu mine.
SOȚIA: Ne potrivim nu numai la caracter, dar și la tensiune. Acum, eu, ca profană, l-aș întreba pe tovarășul medic o chestiune: tensiunea se moștenește?
MEDICUL: Depinde... Dar de ce mă întrebați?
SOȚIA: Mama suferă de tensiune... și mă gîndeam: cum stă în provincie... știți...

MEDICUL: N-are aface. Și în provincie sînt medici.
SOȚIA: Eh, nu se compară. Capitala e tot capitală. De aia am adus-o să se caute. Așa că v-aș ruga... tot sînteți cu aparatul... Mamă, vino să-ți ia tovarășul doctor tensiunea.
MEDICUL: Luați loc, coană-mare. Întindeți brațul (idem) șasesprezece...
SOȚIA: Ai mai puțin ca mine, mamă.
MAMA: În privința asta nu mă dau pe cuscu...
BOLNAVUL: Pe taică-meu, vrea să zică soacră-mea. Lui i-a găsit douăzeci...
MEDICUL: În provincie?
BOLNAVUL: Aș... În Capitală. Stă cu noi în spațiu. Așa că v-aș ruga. Tot sînteți cu aparatul... Tată, vino să-ți ia tovarășul doctor tensiunea!
MEDICUL: Luați loc. Întindeți brațul (idem). Aveți optsprezece...
TATA: Eh, ce mai ai de zis cuscră? Mi-a scăzut...
SOȚIA: Vă rugăm să ne iertați și să nu fiți supărați pe noi...
MEDICUL: Se poate? Cum o să fiu supărat. Doar nu sîntem copii...
SOȚIA: Apropo de copii: copiii pot avea tensiune?
MEDICUL: (cu spaimă în glas): Aveți copii?
SOȚIA: Avem cinci.
MEDICUL: Și... vă e teamă că...?
SOȚIA: Cel mai mărișor are 10 anișori... Se cam îmbujorează la față cînd aleargă. Nu cumva? Tot sînteți cu aparatul... așa că v-aș ruga... Un control nu strică. Copilul e prin curte, se joacă. Un moment. (strigă) Gigele, vino să-ți ia tovarășul doctor tensiunea!
MEDICUL: Șezi colea, băiețas. Întinde brațul.
SOȚIA: Ați obosit și dv. pompînd mereu. Să vă ajute bărbatu-meu. Mitache, pompează tovarășului doctor...
MEDICUL: Lăsați. Nu-i nevoie! (idem) Normal: treisprezece.
SOȚIA: Vă mulțumim. Ne-ați luat o piatră de pe inimă (se aude larmă de voci).
MEDICUL: Ce se aude?
SOȚIA: Niște vecini... Au auzit adineauri cînd am chemat copilul să-i luăm tensiunea și gata și ei. Ce profitorîsînt unii oameni...

Unii regizori din provincie se inspiră prea mult din spectacolele jucate în București

Desen de AL. CLENCIU

CRITICUL: — Puteai să pui în spectacol și ceva din personalitatea duminale.
REGIZORUL: — Am pus din a lui Sică Alexandrescu, că el are mai multă și a de unde!

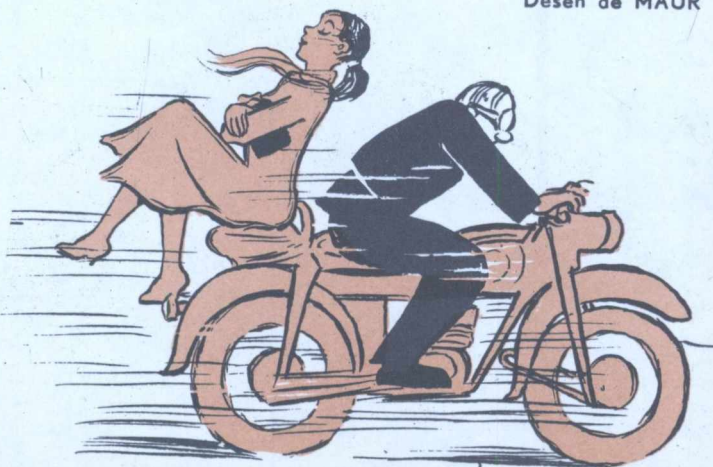
Desen de FRED GHENĂDESCU

CĂSĂTORIE... CU PERSPECTIVĂ

— Îmi va veni tare greu: niciodată n-am fost despărțită de fetița mea.
 — Să nu exagerăm! În 3—4 luni o ai înapoi.

Desen de MAUR

PRIMA CEARTĂ

Statui

— Proiecte epigramatice —

Nepăsătorul

Cu nemișcata lui poziție
(Și-n muncă fără de îndemn)
L-aș transporta la expoziție
Și-aș scrie-atlt: „Sculptură-n... lemn!”

Înfumuratul

Ca să obțin un monument
S-atingă culmile celeste,
Nu fac decît un postament;
Deasupra:... el, așa cum este!

Basul

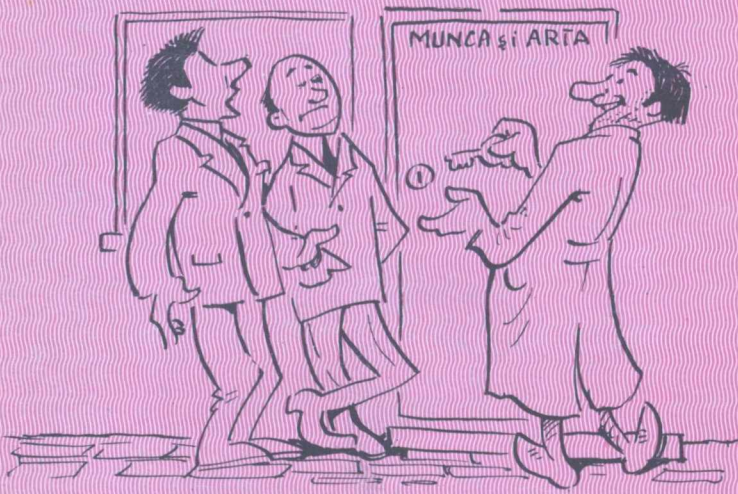
Pot scoate-acum în relief
Că artele sînt înrudite:
La vocea-i gravă-s potrivite
Sculpturi în... Baso-relief!

Chiulangiul

Dacă pe el l-aș dăltui,
Aș face artă pentru artă
Sau într-un fel, sculptură moartă...
Căci de pe soclu... ar fugi!

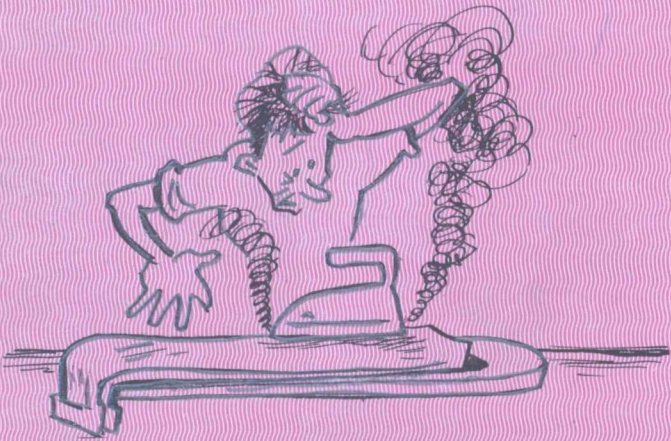
Slg. Horovitz

Responsabilul unității de croitorie a cooperativei „Muncă și artă” din strada Donizetti (cartierul Floreasca) deschide unitatea după bunul lui plac deoarece nu are afișat orariul de funcționare.

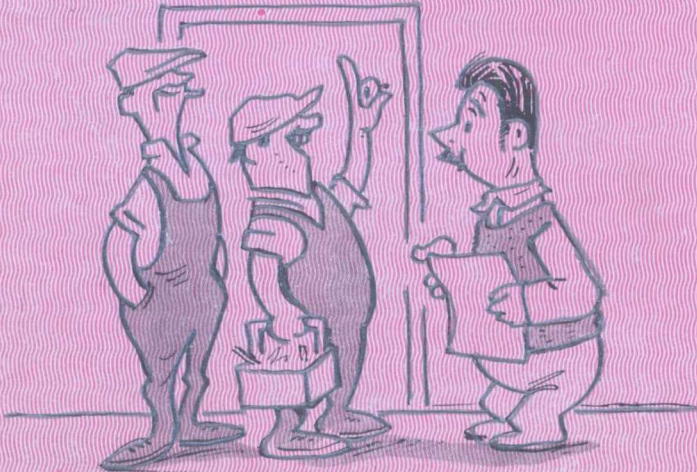
- De ce nu afișați orariul? Omul nu știe niciodată când deschideți!
- Parcă eu știu?

Cooperativa „Flamura Roșie” din Craiova, str. Lenin 100, livrează comenzile clienților cu mari întârzieri și le predă uneori cu defecte, arse, etc.

- Executăm costume cu materialul clientului și cu găurile cooperativei.

Cooperatorii Dragostin Vasile și Ciuhas Neftodie de la cooperativa „Metal-Casnică” au încasat 400 lei de la administrația blocului din str. sf. Constantin nr. 2 pentru diverse lucrări, fără să elibereze chitanță pentru întreaga sumă, însușindu-și diferența.

- Bine, tovarășe, pentru lucrarea asta ceri suprapreț? Nu ești cinstiți!
- Tocmai d-ăia cer mai mult, ca să mă duc să mă cinstesc!

Cooperatorul Fabian Oșca „Semenicul” din Caransebeș vinde suprapreț.

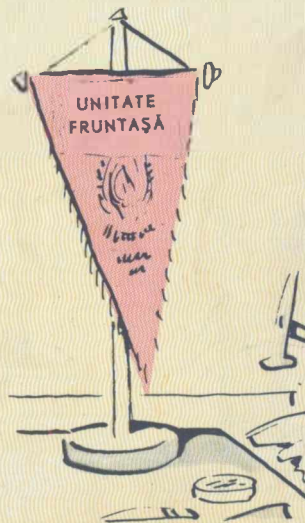
- V-am cerut suprapreț, dv. îmi cereți chitanță!

Unitatea de nichelaj-crom „Metal-Casnică” (responsabil) plină în prezent o comandă - făcută în luna decembrie a anului Comertului.

- De ce oare?
- N-are timp!

Responsabilul centrului de tehnică din Satu Mare și se preocupă în prezent de serviciile. Unitatea deține drapelul.

Sub asemenea drapel...

Desene de H. LERU

recția de copiat acte a coop.
lucrări fără bon și pre-

s-a mai pomeni, dar
este nemaipomeni!

cal. Moșilor a cooperativei
(Francisc) nu a predat nici
lat instrumentar medical
câtre Policlinica Ministe-

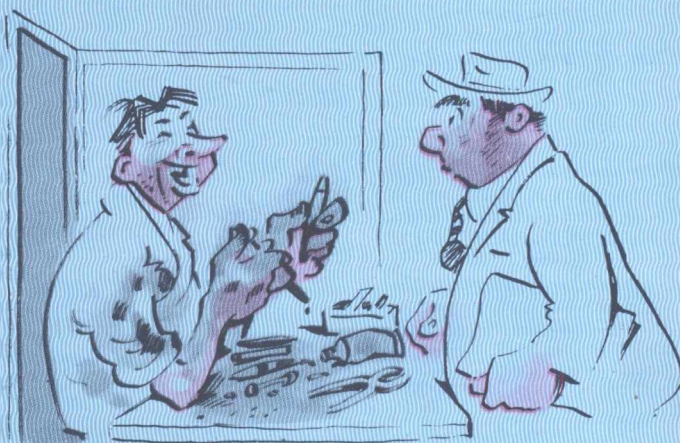
nichelează?
reclamații!

incălțăminte de comandă a
dely Sigmund, este un bun
nșă ca clienții să fie bine
frunță pe cooperativă.

unca" sporește!

Deși s-a stabilit prețul de 2 le. pentru încărcatul unui stilou
cu pastă, la cooperativa „Prestarea” din Constanța se inca-
sează 5 lei.

- Dar de ce ceri 5 lei în loc de 2 cât scrie aici?
- Păi! Socoteala de acasă...

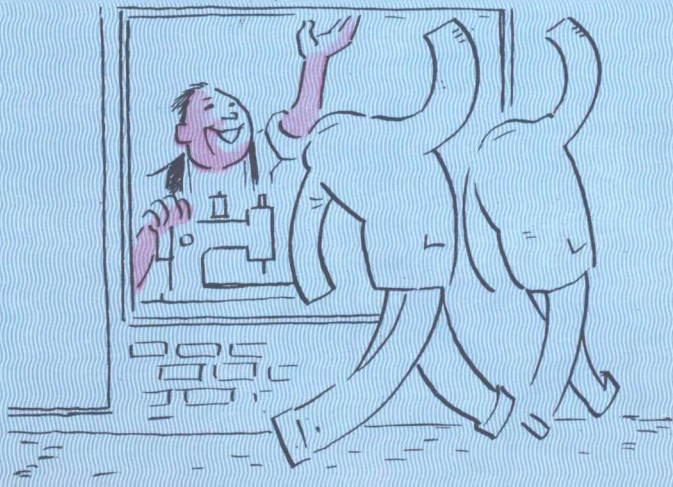
La unitatea nr. 2 a cooperativei „Talpa” din Baia Mare,
clienții sint deserviți cu mare întârziere și după bunul plac al
sefului de secție Vigh Alexandru.

- Tovarășe, e a patra oară că vin la dumneata.
- Chiar te rog să nu mai vii, că încep vecinii să vorbească.

Tov. Crăciun Marin, responsabilul centrului nr. 1 de con-
fecții al cooperativei „Drum Nou” din Constanța, este de 9 ani
în cooperativă și dă în permanență lucru de bună calitate.

DRUM NOU

- Mulți ani înainte, meștere, pe același drum!

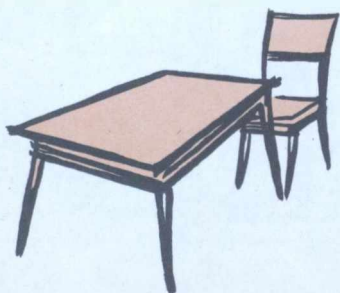
AGLOMERATE

dar de calitate

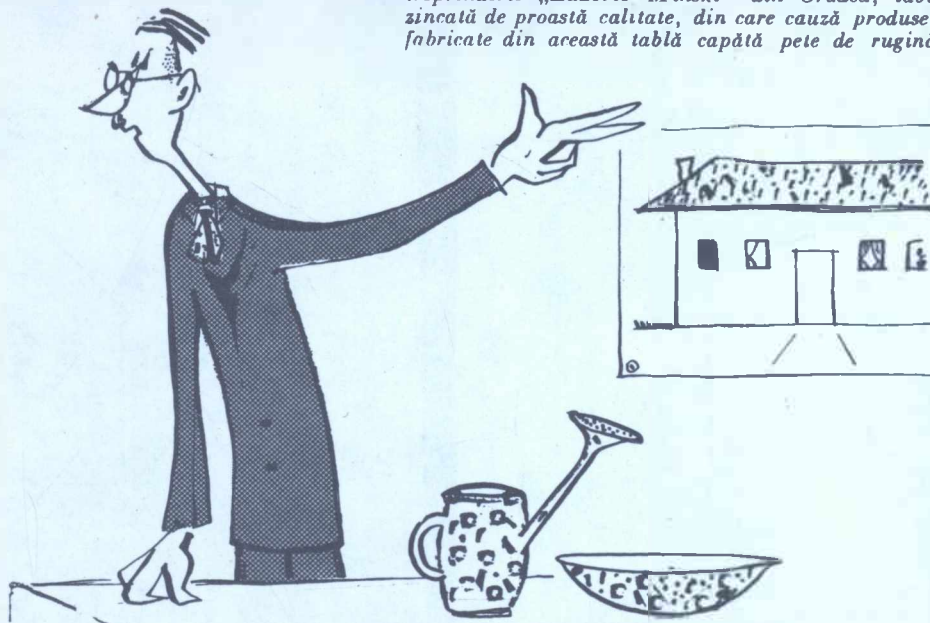
Dați-mi voie, fraților:
Eu sînt un consumator,
Consum varză și cartofi,
Cumpăr haine și pantofi!
Lame, griș, orez, cafea
Sodă, nasturi sau halva
Gaz, palton, televizor...
Ca orice consumator.
Este clar deci — și de asta
Mi-am luat mai ieri nevasta
Și-am pornit-o încet în doi,
Să ne luăm mobile noi:
Șifonier, toaletă, pat,
C-ale noastre s-au stricat,
Nefiind bune de nimica...
(Știți, le-aveam de la bunica.)
Ne-am uitat prin magazine
Și-am văzut mobile fine,
Dar după ce le-am văzut,
O discuție a început,
Că a spus nevastă-mea:

— „Măi bărbate, eu aș vrea
Mobila aceea, căci
Cea mai bună, e din plăci!“
— „Mobilă din plăci? Ia stai!
Nu-nțeleg nici să mă tai!
Stai, frățile, și-mi explică
Asta... cum e... la adică?
Plăci cu muzică ușoară?
Sau din ceea populară?
Cum o fi asta, Florică?...
Dacă vreau să-mi cîntă Gică
Trebuie să-mi iau... studio?
Nu mai cîntă radio?
Cînd umbli la șifonier
Să aud „Je l'aime, ma chère“!
Sau cînd umbli la bufet
Să se audă un quartet?
Cînd dau foc la aragaz
Să aud doar „Caracas“?
— „Nu m-ai înțeles, bărbate!
Astea-s plăci aglomerate!
Înțelegi ce vreau să-ți spun?
Dintre mobilele toate
Sortimentul cel mai bun
E din plăci aglomerate!
Mă uit eu pieziș la ea
Și iar nu-nțeleg ce vrea“:
— „Cum or fi acelea, frate,
Plăcile aglomerate?“
— „Ești în urmă, măi bărbate,
Cu plăcile-aglomerate
Și cu tehnica avansată!
Și mi-a explicat îndată:
— „Lucrează frații timplari,
Nu ca-n vremea mamei-mari,
Ci după alte metode,
Bune, ieftine, comode,
Ce dau bune rezultate
Și lucrări de calitate.
Că extindere au luat
Plăci din lemn aglomerat“.
Uite așa-mi deschise capul
Pînă cînd luai dulapul
La care s-au folosit
Plăci de lemn... înghesuit!
Na! că iar m-am fisticit...
Vroiam să spun, măi frate,
Din plăci de-astea... îndesate
Fir-ar ele... aglomerate!
Or fi ele aglomerate
Însă sînt de calitate“.

S. M. RUSU

Uzinele „Cristea Nicolae“ din Galați livrează în-
treprinderii „Ludovic Minski“ din Oradea, tablă
zincată de proastă calitate, din care cauză produsele
fabricate din această tablă capătă pete de rugină.

— Ținînd seama de reclamațiile dv., propunem noi modele...

Desen de IONIȚĂ JIANU

MERCEOLOGIE

A venit cumnatul din Oradea cu
Gigel. Mă bucur cînd vin, căci
Gigel este o bomboană de copil.
E cuminte, vorbește ca un mare
și are atîta haz, de parcă-i colabo-
rator la „Urzica“. Noroc că nu știe
încă să scrie și mai pot ciupi și eu
o glumă pe care s-o valorific.
L-am dus la teatrul Țândărică.
— Nene, zice el, vezi băiețelul
ăla? E din Oradea!
— De unde știi? Îl cunoști?
— Da' de unde! Îl văd prima oară!
— Atunci?...
— Are pantofiori albi ca și mine!
Am sesizat gluma și am lansat
un hă-hă sonor, să nu creadă
băiatul că am veleități de critic
literar.

— Asta, zic, e ca bancul ăla cu
trompetistul care după cîntare a
fost oprit de-o babă: „Maică, și
la noi la Tîrgu-Frumos era unul
care cînta la goarnă. Nu cumva
sînteți rude?“

— Hi!, rise sec Gigel. Dar chestia
cu pantofii nu-i glumă, nene,
să știi. Uite, vezi fetița aia blondă?

— Da, ce-i cu ea?
— Fac prinsoare că e tot din
Oradea.

— Mă, să nu-mi spui că cunoști
toți copiii din Oradea...

— Nu-i cunosc, nene, dar fi
recunosc. Uită-te și matale atent
la piciorare, la pantofi.

— Mă Gigele, lasă-te de glume.
Nu poți cunoaște omul nici după
ochi, darămite după pantofi!?

— La noi, la Oradea, copiii se
pot recunoaște. Întreab-o și pe
mama. Dacă un copil are pantofi
albi sau de lac e din Oradea. Dacă
n-are, e... flotant la noi.

La întoarcere, cumnată-mea a
confirmat:

— La noi, în Oradea, un copil
străin greu se poate rătăci. O mamă
din Timișoara, într-o zi, și-a găsit
odorul ce se rătăcise în parc, în
mai puțin de 15 minute!

— Ei, lasă-mă, că doar Oradea
e un oraș mare.

— E adevărat. Dar mama a de-
clarat la miliție că băiețelul avea
ghetuțe maro. Și l-au găsit imediat.

— Bine dragă, și cine a lansat
moda asta în orașul vostru, de
poartă toți copiii numai pantofi
albi sau de lac?

— Asta nu e modă. E merceolo-
gie. Știință. Avem și un savant în
materie: Weiss Emeric, de la Baza
I.C.R.T.I. Oradea.

— Nu înțeleg! Ce are știința cu
pantofii pentru copii?

— Are. E spre știința tuturor că
în Oradea nu poți găsi, în magazine,
alte culori de pantofi, pînă nu
„merceologește“ Baza toți pantofii
albi și de lac, din depozit.

— Bravo! Halal merceologie,
mai ales cînd are și un merceolog
ca Weiss.

— Noroc că e singurul, nene,
sare Gigel. Că dacă ar fi și alții ca
el la Bază, am face la vară plajă
în paltoane cu blană.

— Hă-hă! Bună, Gigele!

— Nu-i glumă, nene, e merceo-
logie! Pînă nu s-or vinde paltoanele
din depozit, nu ne aduce costume
de baie.

A doua zi l-am dus pe Gigel pe
Lipscani și i-am luat o pereche
de pantofiori negri pentru școală.

— Nene, zice el, bucurîndu-se.
Acum, la Oradea, eu voi fi un copil...
însemnat.

— La picioare, zic. Dar ai văzut
ce marcă au pantofii?

— „Solidaritatea-Oradea“ citi
Gigel. De la noi, nene. Bravo! Asta-i
ca și cum un brăilean ar trebui
să meargă la Craiova ca să guste
brînză de Brăila.

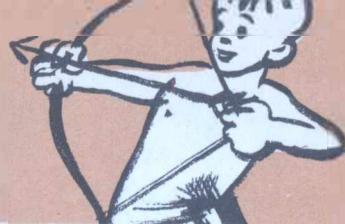
— Da, dacă la Brăila ar fi mer-
ceolog Weiss, la brînză.

— Din păcate e la Oradea, la
pantofi și nu face nici...o brînză!

ALEX. LĂPUȘNEANU

I N T E R V I U

la sfârșit de primăvară

Azi am avut o întâlnire cu Amor. Nu, nu de amor, ci cu Amor. E vorba de junele care, mai ales primăvara, își plimbă arcul și tolba cu săgeți prin parcuri săgetind inimile de parcă n-ar fi putut să-și găsească altă ocupație. Unde e o inimă disponibilă poți să fii sigur că dai și de el. Ba uneori e prezent și când o inimă e mai puțin disponibilă. Și, cum vă spuneam, m-am întâlnit cu el, cu Amor, căruia i se mai spune și Cupidon. A nu, nu e ce credeți! Nu vedeți doar că am încărunit pe la temple? A fost o întâlnire de serviciu. În legătură cu inima. Deși nu sînt nici medic cardiolog, nici vînzător de verighe, nici compozitor de muzică ușoară, mă ocup totuși de inimă. Asta pentru că m-a trimis redactorul-șef să iau un interviu responsabilului cu inimile. L-am găsit în Cismigiu, odihnindu-se pe o bancă. Când m-a văzut apropiindu-mă s-a hucurat:

— Bine că ai venit să mai schimb și eu o vorbă cu cineva, mi-a spus el. Că de cînd nu știu cine a lansat vorba că marile pasiuni sînt mute, eu, ca reprezentantul cel mai autorizat al pasiunii, trebuie să dau exemplu și să tac. Îți închipui ce plictisitor e. Cum însă dumneata nu faci parte dintre cei asupra cărora îmi îndrept săgețile, pot să vorbesc. Văzînd că are chef de vorbă, am profitat de ocazie și am început să-l întreb:

— Acum, la sfîrșit de primăvară, îmi poți spune cum stai cu planul la săgetări de inimi?

— Foarte bine. L-am îndeplinit, ba chiar l-am și depășit. Din păcate n-aș putea spune că n-am și rebuturi.

— Rebuturi? N-am auzit încă de inimi rebutate.

— Nu-i vorba de inimi, ci de săgeți!

— Controlul tehnic de calitate o

fi de vină. Probabil vreo săgeată necorespunzătoare.

— Nu, nu săgeți necorespunzătoare, ci inimi necorespunzătoare.

— Nu pricep!

— Știi ceva?? Vino cu mine să te lămurești pe concret! Și lundu-mă de mînă, Cupidon m-a tras într-un colț al parcului:

— Privește perechea de colo de pe bancă! mi-a spus el.

— Îndrăgostiții ăia?

— Da, hai să ascultăm ce-și șoptesc!

Ne-am apropiat încetîșor și am auzit următorul dialog:

EL: Mi se pare că vrei să mă întreb ceva, iubito!

EA: Da, iubitul!

EL: Vrei să știi cît de mult te iubesc?

EA: Asta știu, iubitul. Și sînt atît de fericită!

EL: Vrei să știi dacă aș putea trăi fără tine?

EA: Asta știu, iubitul. Și sînt atît de fericită!

EL: Vrei să știi dacă ne vom căsători în curînd?

EA: Și asta știu, iubitul. Și sînt atît de fericită!

EL: Dar ce vrei să știi, iubito?

EA: Ce salariu ai pe lună, ca să știu cît de mult să te iubesc!

— Ei ce zici? m-a întrebat Cupidon. Nu-i așa că în cazul de față e păcat de bunătațe de săgeată? Că în loc să nimerescă într-o inimă, a nimerit într-un stat de salarii. Sau, uite, pe banca aia altă pereche.

EL: Iubito, te iubesc cum n-am mai iubit vreodată. Cere-mi orice! Sînt gata să-ți îndeplinesc orice dorință!

EA: Ah!

EL: Cere-mi luna de pe cer și ți-o voi pune la picioare!

EA: Oh!

EL: Cere-mi să-ți fac un șirag din stelele de pe cer și ți-l voi prinde de gît!

EA: Aah!

EL: Cere-mi să sfîrim munții!

EA: Ooh!

EL: Cere-mi să întorc cursul apelor!

EA: Aaah!

EL: Cere-mi ceva neobișnuit!

EA: Oooh!

EL: Cere-mi ceva!

EA: Vreau să fiu nevasta ta!

EL: Să nu exagerăm, dragă mea!

Fără pretenții absurde!

— Așa-i că pe un asemenea specimen nu merită să stric o săgeată? a izbucnit indignat Cupidon. Sau de pildă perechea de colo!

EL: Te iubesc!

EA: Bine, dar nici nu ne cunoaștem...

EL: N-are importanță, inima nu se înșeală niciodată! Vino...

EA: Și totuși...

EL: Te ador.

EA: Dar abia m-ai văzut...

EL: N-are importanță, inima nu se înșeală niciodată! Vino...

EA: Gîndește-te...

EL: Vrei să fii soția mea?

EA: Dar nici nu știi cum mă cheamă...

EL: N-are importanță, inima nu se înșeală niciodată. Vino, Florico...

EA: Dar pe mine nu mă cheamă Florica.

EL: Nu ești fiica tovarășului director Teodoru?

EA: Nu!

EL: N-are importanță. Inima se înșeală citeodată! Du-te!

Ne-am îndepărtat în grabă deoarece am simțit că încep să mă enervez și mi-era că-i dau „îndrăgostitului” cu Cupidon în cap.

— Ei, ce părere ai? m-a întrebat Cupidon.

— Sînt dezolat!

— Asta fiindcă n-ai văzut decît rebuturile cardiace. Dacă ai fi fost mai multă vreme cu mine și ai fi urmărit zecile și sutele de îndrăgostiți adevărați care se iubesc curat și sincer, n-ai mai fi atît de abătut. Ce vrei, mai există și la mine lipsuri. Hai acum să-ți arăt și un aspect pozitiv. Am găsit! O vezi pe fata aia brună, cu ochi mari, care s-a așezat pe bancă?

— Da!

— Îl vezi pe tînărul înalt care trece?

— Îl văd!

— Ia să-l întorc din drum cu săgeata mea și să-l așez pe bancă lîngă fata cea frumoasă!

— Știi ceva? Lasă-l să-și vadă de drum!

— Păi, voiam să-ți arăt...

— Poate o fi zorit. Eu nu mă grăbesc!

— A. vrei chiar dumneata?

— De ce nu? Inima mea îți stă la dispoziție. Săgetează-mă!

— Dacă ții...

— Creș și eu: fata-i frumoasă...

— Asta așa-i!

— Eu sînt dispus...

— Nu mă miră!

— Deci?

— Fie! Hai...Una, două, trei... Gata!

— ...Cupidon!

— Ce e?

— Ia-ți săgeata înapoi!

— De ce?

— Uită-te în celălalt capăt al aleii. Vezi blonda aia înaltă, frumoasă...

— Am înțeles. nu-ți mai place bruneta.

— Mie îmi place. Dar nu cred să-i placă ei.

— Cui „ei”?

— Blondei!

— De ce? E atît de pretențioasă?

— Nu, e nevastă-mea!

ATANASIU ATLAS

Pe apa simbetel!

Poate se prinde

Apa Dîmboviței se varsă în Argeș, apa Argeșului în Dunăre; iar apa cu care se spală vagoanele-cisternă la Uzina de superfosfați și acid sulfuric din Năvodari se varsă direct pe calea ferată. Aceasta, deși se numește cale ferată, e mai degrabă o cale udată, sau, dacă vrei, o cale ruginită. Chiar dacă nu vrei, ea e tot ruginită și pe deasupra mai e și îndoită din pricina terasamentului care suferă deplasări. Numai cei de la uzină nu suferă nimic atunci cînd se risipește apă și timp, spălîndu-se cisternele, prin metode rudimentare, iar banii uzinei se duc pe apa simbetel. Aceasta,

este singura apă curgătoare care nu se poate folosi ca sursă de energie. Se poate folosi numai ca sursă de birocrație, mai ales cînd vagoanele-cisternă nedescărcate stau în locație. Și stau atîta timp, cît durează spălătul celorlalte.

În legătură cu aceasta, este interesant de semnalat deosebiră care există între Uzina de superfosfați și acid sulfuric din Năvodari și timpul de locație: uzina se prescurtează cu inițialele USAS, pe cînd timpul de locație nu se prescurtează. Se prelungeste.

Fabrica Magheru din comuna Topleț, regiunea Banat, a confecționat într-un rînd o tranșă de 1800 sape. Și au ieșit sapele ca vai de capul lor. Se vede că cei de la fabrică nu și-au bătut destul capul ca să le facă cum trebuie. În schimb, și-au bătut capul ca să le plaseze. Mai întîi, le-au trimis la I.C.R.M. Oradea. Și-au zis: poate se prinde! Dar nu s-a prins. Atunci și-au bătut capul să le plaseze în altă parte. În unitățile cooperatîei. Poate se prinde acolo. Dar nu s-a prins nici la cooperatîe. Nu s-a „prins” decît la „Urzica”. Acum, să vedem: se prinde critica de ei?

— Nu vă supărați, unde ați găsit găleți din material plastic ?!!!

DIN ZONA DOLARULUI

Colonialismul își impune „ajutorul”...

Desen de NELL COBAR

„Luați BANII sau vă iau VIAȚA!”

De-ale lor

Comportarea lui Hammarskjöld în evenimentele din Congo a demonstrat că secretarul general al O.N.U. se află direct în serviciul imperialiștilor.

*S-a stabilit oficial
Un fapt teribil de bizar
Că „secretarul general”
E secretar... particular.*

Mircea Codrescu

Din cauza mizeriei, unii poeți englezi au început să scrie „comics”-uri și versuri-reclame pentru diferite firme americane.

*De foamete fiind speriați,
S-au pus în slujba celor mari
Și astfel cu punga împăcați,
Schimbat-au LIRA pe...DOLARI.*

Dimitrie Bălan

Peste 100 criminali de război nazisti ocupă posturile de conducere în poliția landului vest-german Renania de nord.

*Din înaltă dispoziție,
Pentru crimele lor mari
Au fost duși toți la poliție,
Însă... ca funcționari.*

Colonelul Toneth din cadrul centrului chimic al armatei S.U.A. s-a pronunțat pentru folosirea armelor bacteriene.

*Cind umflindu-se în pene
Cere arme bacteriene,
Pe dreptate poți să spui
Că microbii-s boala lui.*

V. D. Popa

DIALOGURI PE GHICITE

Vă rugăm să ghiciți personajele care discută în dialogurile de mai jos. Dacă nu reușiți, întoarceți revista. Dar n-o întorceți înainte de a încerca, pentru că așa, știm și noi!

I

— Și tu cum îl prepari?
— Dragă, pun nițel rom, coniac, foi de dafin, un pahar cu vin, piper, nițică sare, torn toate astea peste el și-l bag la cuptor!
— La foc mare?
— Nu! La foc mic! Te lingi pe degete!
— Știi că e bun? Dar eu îl preparam altfel! O să încerc și așa! Știi, eu fac de obicei un sos mai concentrat!
— Cu rintaș?
— Da! Dar îl las vreo trei zile în frigider. Știi, se fezează și pe urmă se topește în gură! Acum însă am o rață!
— Tot așa s-o faci! Dar pateuri ai făcut vreodată?
— Daa! Sint grozave! Cu ciuperci!
— Delicioase! Mi se pare însă că rețeta lor ți-am dat-o eu ție! Dar ia spune, rața asta din sacoașă cind ai...
— De la „Delta Dunării”!
— Aha! Și ciupercile tot acolo?

— Nu, astea le-am cules! Știi, am fost ieri...

II (doi vintori)

— Cît aveai?
— O sută!
— Cam tare!
— Ce să fac! Altfel nu-mi place! Tu cît aveai?
— Nouăzeci!
— Ei, nu-i mare diferență!
— Dacă n-ar fi plouat...
— Păi n-ai văzut că plouă?
— Ei și, dacă am văzut? Aveam fulgarin!...
— Nu-i vorba de asta!... Și calul?
— S-a dus!
— Ei da, la o sută!...
— Totuși! Cal slab...
— Zi mersi!... Dar ia spune, nevasta?
— Ea e încă în tren!
— Deșteaptă!... Cum a motivat?
— Cică mă cunoaște ea!
— Și a mea spune la fel...
— Ai o țigară?
— Am!...
— Dă-mi și mie una!
— Nu pot!...
— Aha!... Da... Stai să încerc eu!... Nu merge!
— Strigă pe cineva!
— Nu pot!... Aoleu, fă-te că dormi! Vine doctorul!

(doi motorștiști)

III

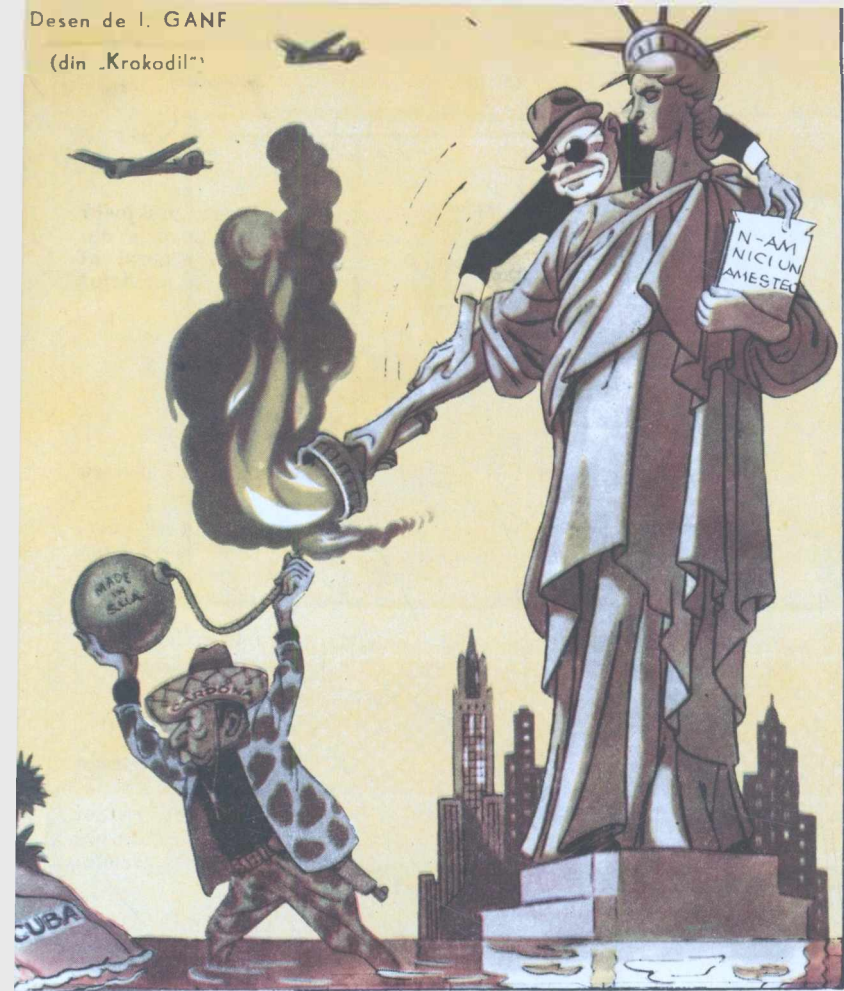
— Ce spui de Dinu?
— Prost, dragă! Credeam că o să facă ceva, dar degeaba!...
— Și parcă Andrei?
— Nu știu ce caută acolo...
— O eroare...
— Și doar i-a spus Vlădescu: mă, Andrei, ești încă prea tânăr...
— Aiurea! Și dacă era mai bătrîn! Tot aia!...
— Păcat de el...
— Ce păcat? Păcat de unul care a pățit ceva! Dar el ce-a pățit? El a vrut! Pățim noi!... Din cauza lui!...
— Just!... Și ai să-l vezi! Nu se lasă!
— Are pile!
— Crezi că... Vlădescu?
— Nu!
— Dar cine?
— Directorul!
— Cine ți-a spus?
— Tu! Ai uitat? Ieri!
— A da! Exact!
— Dar tu de unde știi?
— Mi-ai spus tu!
— Eu? Cînd?
— Alaltăieri!... Tot aici!
— Aoleu, așa e!
— Vezi? E precis!
— Da dragă! Așteptă-te să explică! Și e tare prost! Că dacă ar fi ceva de el, mă rog... stai,

uite-l pe Andrei, vine spre noi!... Dragă Andrei, dă-mi voie să te felicit! Ești cineva, băiatule, bravo!

(doi actori)

IV

— Dragă, sifonierul asta triplu nu stă bine aici! Dă-l la colțul celălalt!
— S-a făcut! E bine!
— Da! Ce punem aici?
— Pianul!
— Unde e?
— În sufragerie! Stai că-l aduc!...
— Nu, nu, stai! Nicușor!
— Da, mămică!
— Vezi tu să aduci pianul la mămică?
— Da, mămică, pot!...
— Bravo! Du-te, joacă-te pe terasă!
— Mă duc, mămică! Se vede așa frumos de aici, de la etajul 10!
— Bine, bine, du-te că noi avem treabă!
— Dragă, unde pun frigiderul, că stau cu el în brațe de cinci minute!
— Pune-l aici!... Nu, pe dreapta... Ce-i, l-ai scăpat pe picior?
— Da! Cred că i s-a zgriiat vapseaua!
— Vezi, dacă nu ești atent?... Dar unde-i Nicușor? Era pe terasă? la vezi!...

ȘTIRI ULTRASCURTE

Pentru „merite excepționale”, criminalul de război Speidel a fost răsplătit de americani cu ordinul „Legiunea de onoare”. Se observă că e pentru prima oară când Speidel este răsplătit în acest fel de americani. E clar. Până acum, n-a mai fost răsplătit. A fost numai plătit.

O hotărâre a poliției din New-York a hotărât prelungirea bastoa-

nelor de cauciuc ale polițiștilor cu încă 5 cm. Și-o fi zis poliția: „D-aia nu terminăm cu grevele, că-s bastoanele prea scurte”. Și le-a lungit. Nu știm ce-o să facă, dacă descoperă că nici cu bastoanele lungite nu rezolvă problema. Poate le lungesc din nou cu 5 cm. În felul acesta, peste câțiva ani, poate o să ajungă polițiștii din New-York posesori ai unor bastoane de doi metri fiecare. Atunci, să vedem ce vor face cu ele. Cum, ce vor face? Le vor prelungi cu 5 cm!

— Nicușor! Hei, Nicușor! Se joacă, dragă, e jos!
— Dar n-a trecut pe aici!...
— Nu! S-a aruncat în stradă!
— Ah, da! Bine! Ei, unde punem studioul?

(sorusor)
(O familie de curind mutată în

V

— Hai noroc și să trăiești...
— Cu ficutul meu?
— Tot mai ai crize?
— Da!... Tu cum stai cu rinichii?
— Prost... Luăm ceva?
— Stai să vină ospătarul... Pari tare amărit...
— Așa sînt eu de obicei... Plus ficutul... Dar nici tu nu ești mai vesel...
— Plus rinichii...
— Cred că exagerăm și noi...
— Poate...
— Ceva bancuri mai știi?
— Habar n-am!...
— Pe ăla cu pisica îl știi?
— Bun!...
— Ce luăm? Are chifteluțe calde...
— N-am voie... Arsuri...
— Da, ai dreptate...
— Are șuncă...
— Și dacă-i veche?
— Știu eu?... Cașcaval?
— Cam sărat!

— Da... Ți-e foame?
— Nu!...
— Nici mie... Să bem ceva!
— Ce să bem?
— O țu... adică lasă!...
— Mai bine să mîncăm o prăjitură...
— Și dacă...
— Ai dreptate...
— Spune-mi barem un banc...
— Nu știu nimic... Totuși mie sete...
— Să luăm un pahar de sifon...
— Balonează...
— Am găsit! O sticlă de borviz!
— Uraa! Bravo! Borviz! Ospătar! O sticlă de borviz cu două pahare! Bravo! Grozavă idee!
— Ospătar! O sticlă de borviz!
— Lasă c-a adus-o!... Grozavă!... Aoleu! E de la gheață!... Mai călduță n-aveți? Adică nu de la gheață! N-aveți!...
— Ce facem?
— Bei?
— Tu?
— Tovarășe ospătar... lasă... Ia-o inapoi...
— Hai mă la mine, bem un ceai...
— Ceai...
— Ceai...
— Hai...

(11șiroun 10p)

SADI RUDEANU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Lingurița găurită

O nouă invenție, așa cum arată „Voix ouvrière”, a fost pusă de curind în uz, pentru soldații vestgermani: lingurița găurită. Grație linguriței găurite — pretind specialiștii Bundeswehrului — soldații vor mânca mai repede. Întrucît cafeaua curge prin gaură, soldatul va fi interesat să ducă lingurița cît mai repede la gură, ceea ce înseamnă o economie de timp. Pînă în prezent, sistemul n-a fost aplicat decît în armată, dar se preconizează folosirea și în internate școlare. Cu acest prilej, se precizează că, la școlari, lingurițele nu vor putea avea decît cîte o singură gaură. Spre deosebire de bugetul alocat culturii, care, cum se știe, are multe găuri...

Student la toate

„Student, caut cameră, în schimb supraveghez copil” sau „în schimb, spăl vase” sau „îngrijesc cățel de rasă”. Asemenea anunțuri nu lipsesc din rubricile de publicitate ale ziarelor pariziene. Soli-citanții contează pe următorul fapt: cui îi dă mîna să țină cățel, îi dă mîna să țină și student care să-l îngrijească. Nu-i o raritate să vezi un cățel de lux îngrijit de un student nevoiaș. Dar să vezi că se îngrijește cineva de studenții nevoiași — asta e ceva ce n-a văzut Parisul.

Direcția junglă, înainte, marș!

După cum se știe, jungla nu duce lipsă de tigri, pantere, jaguari, hiene, leopardzi. Dar din jungla atît de frumos asortată cu tot ce a putut salva bătrînul Noe de la înec, lipsesc cu desăvîrșire soldații americani. Această lipsă a junglei fiind recent descoperită de Ministerul de Război al S.U.A., a fost numaidecît pusă pe tapet problema formării unor trupe speciale „pentru junglă”. Firește, scopul acestor trupe nu este să țină de urît tigriilor și panterelor prin prezența unei plăcute societăți de yankei veseli și joviali. Scopul este „deprinderea soldaților cu războiul în junglă”. După cum arată ziarele, soldații trebuie să se deprindă cu jungla, pentru că S.U.A. (țineți-vă risul!) și-a pus în cap să-și facă o armată de... guerilla! O armată care, în doi timpi și trei mișcări să introducă principiile politicii americane în viața popoarelor „slab dezvoltate”. Care principii? Firește toate, și în primul rînd principiul neamestecului în treburile interne ale popoarelor...

Sfaturi contra discriminării

Diplomații de culoare aflați în S.U.A. nu primesc de mîncare în restaurantele companiei „Haward Johnson”. Această știre a pus pe jar Departamentul de Stat. Înșuși șeful protocolului, Biddle Duke, a promis că va ancheta cazul.

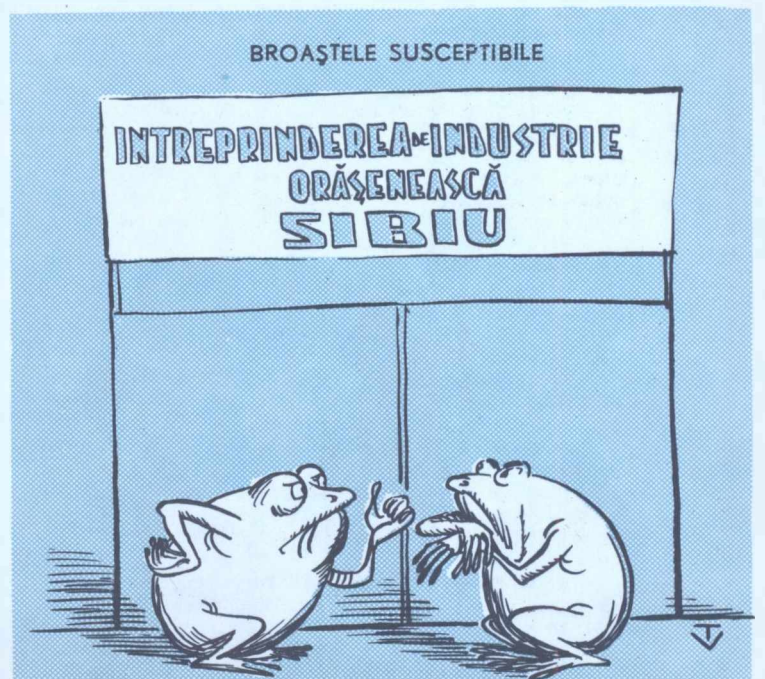
— Credeți că respectiva companie poate fi pusă la respect? — l-au întrebat ziaristii.

— Nu, dar dacă știrea se confirmă, noi vom da diplomaților sfaturi corespunzătoare pentru evitarea oricărui incident.

Ce sfaturi vor da, nu se precizează. Probabil îi vor sfătui să circule prin S.U.A. cu hrană rece în buzunar...

V. P.

Întreprinderea de industrie orășenească Sibiu a livrat I.R.C.M.-ului Oradea 1500 buc. broaște pentru mobilă care au fost respinse la recepție.

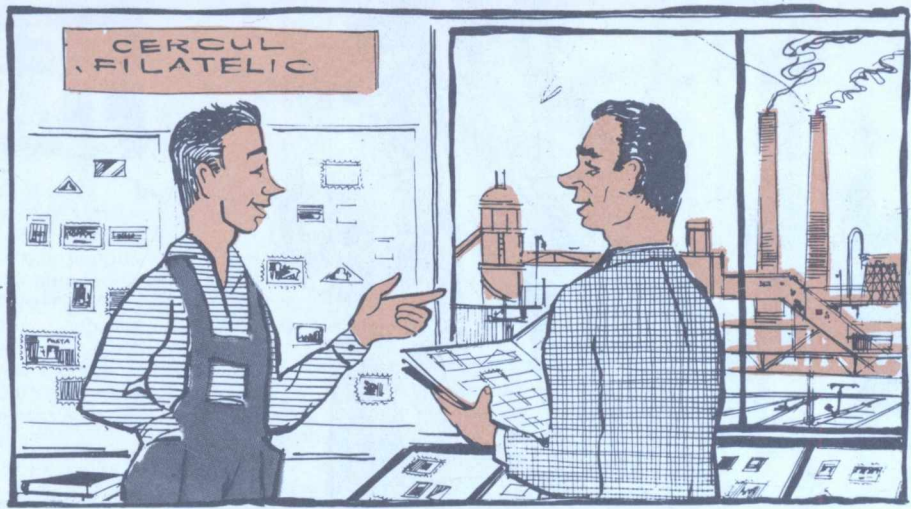

— Auziși, soro? Țștia ne fac de rîs!...

Desen de V. TIMOC

ATLAS: — Miine plec în concediu și șeful te-a însărcinat să-mi fii locul!..

— Aveți și mărci valoroase?
— Da, însă cea mai scumpă marcă a noastră... e marca fabricii!

URZICA AJUTĂ

(Prezenta rubrică cuprinde: ce a fost, ce s-a făcut și ce s-a întâmplat)

Veniți să vedeți!

În revista noastră, nu de mult, a fost publicat un articol intitulat „Uite casa — uite apa”, articol în care erau înșirate într-o ordine exemplară deficiențele de construcție ale unui bloc situat în Cluj, str. Horea nr. 67—73. Și uite că în legătură cu „Uite casa — uite apa”, Sfatul popular al regiunii Cluj ne-a făcut cunoscut că în urma apariției acestui material au dispărut defecțiunile arătate.

Știrea ne bucură foarte mult. Abia acum acest bloc va fi de folos la casa omului.

Niște piese comentate

În urmă cu cîtva timp am sesizat Departamentul Gostat că G.A.S.-ul Sincrai (Regiunea Mureș Autonomă Maghiară) a întîmpinat... fără căldură o serie de greutăți cauzate de lipsa unor piese de schimb.

Recent am primit din partea forului susmenționat un răspuns din care rezultă că se vor lua măsuri ca în viitor G.A.S.-ul Sincrai cît și celelalte unități să nu mai aștepte după piese.

Drept care oftăm ușurați!

Unde-s materialele?

Într-o zi ni s-a semnalat că la Spitalul unificat din Urlați s-au întîmplat următoarele:

au fost aduse în secția de chirurgie o serie de materiale de construcție destinate unor modificări. Cîțiva din salariații spitalului crezînd probabil că aceste materiale au fost aduse mai puțin pentru secția de chirurgie și mai mult pentru ei au sustras o parte... operație pe care redacția noastră nu a comunicat-o la Academie, ci la Sfatul popular al regiunii Ploiești.

Efectul n-a întîrziat să apară. Respectivii salariați au fost sancționați, iar materialele restituite.

După cum se vede, ce se-ntîmplă în Urlați... se aude!

Apa nu stinge necazul

Mai mulți muncitori de la întreprinderea „Doaga” (raionul Panciu) ne-au scris că nu pot folosi în bune condițiuni baia acestei întreprinderi deoarece apa caldă lipsește cu desăvîrșire, ceea ce îi nemulțumește pînă la piele.

Și atunci, „Urzica” a luat de urgență legătura cu conducerea întreprinderii „Doaga”. Curînd după intervenția noastră, directorul fabricii ne-a înștiințat că s-au luat pe loc măsuri de punere la punct a instalației, astfel încît apa caldă să nu mai curgă rece.

Am căutat să slăm de vorbă cu tovarășii care ne-au scris pentru a-i întreba dacă acum sint mulțumiți. N-am reușit. Erau în baie!...

M. DAN

— Alol Pregătiți o cameră bună pentru dormiți, o masă specială, deoarece miine vin la voi într-un contraț inopinat!..

Desen de S. NOVAC

— Gigele, rupe-o pe asta de aici, nu vezi că de-acolo nu e voiel!

— De ce țipă?
— ...Probabil... unde o calcă pe coadă...?!

Desen de N. CLAUDIU

Dragă Urzico

URZICO,

La noi, la sectorul II prelucrător de la I.M.U.M. Medgidia există unii muncitori care ne dau mai multă bătaie de cap decât situația în clasament a fotbalistilor de la „Farul” Constanța. Și cu toate că aceștia sînt frezori și nu fotbaliști, totuși le place să dea cu piciorul... În materia primă, dînd piese rebut. Deocamdată, în fruntea celor care dau piese rebut, stă codașul Dumitru Birsan cu 38 prezoane rebut, urmat de Petru Tuțu și Zamfir Andronache. Iar gurile rele spun că aceștia n-au dat rebut numai atunci cînd au fost în concediu de odihnă. De aceea, te rog, dragă Urzicuțo, să-ți îndrepti atenția asupra neatenției lor în muncă.

Elisabeta Augner
strungar la sectorul II prelucrător
— I.M.U.M. Medgidia

Dacă acești muncitori stau pe loc cu planul, eu nu pot ședea tot așa în problema aceasta a rebuturilor. Iar lor li se poate aplica un proverb făcut ad-hoc: Cine nu-i cu capul la mașină, e în coadă (la întrecere). Dar sper că ei vor da în cele din urmă numai piese de bună calitate, astfel că vor reuși...

*Să-și ridice în viteză
Graficele cit un munte,
Căci de fapt orișice freză
Trebuie să stea... în frunte:*

URZICA

DRAGĂ URZICO,

La cinematograful „Gh. Coșbuc” din Singeorz-Băi (raionul Năsăud) rularea filmelor nu se poate face în bune condițiuni deoarece uzina electrică din localitatea respectivă duce cu regularitate lipsă de curent electric. Asta-i motivul, mi-am zis, negăsind altul mai la îndemînă. Dar uite că, un amic de-al meu, a găsit un alt motiv. E drept, mai puțin la îndemînă, dar mai convingător. A aflat că vinovat de întreruperile de curent electric este mecanicul Drimuș Rudolf care în loc să-și vadă de... voltajul ce i s-a încredințat, se ține de băutura din care cauză uzina intră în pană. Cred că n-ar fi rău să-l... curen-tezi nițel pe mecanicul uzinei.

Poate așa o să iasă uzina din pană și el din cramă!!

Vartie Adrian
Singeorz-Băi

Concluzia care reiese din această comportare a mecanicului Drimuș Rudolf e clară:

*Poate că o să te contrarieze,
Dar tu ești vinovat de-acest final:
Cînd împiedici filmul să ruleze
Ajuagi precum se vede... la jurnall!*

URZICA

URZICUȚO,

În Oradea există întreprinderea „30 Decembrie” care produce mezeluri de cea mai bună calitate și crenvurști delicioși. Păcat însă că această marfă mult apreciată de consumatori, fie cu sau fără muștar, în loc să fie imediat pusă în vinzare trebuie să stea în depozitul întreprinderii zile în șir, așteptînd buletinul de analiză. Și tot așteptîndu-l, ea începe să nu mai fie chiar atît de delicioasă. Ba chiar poate deveni periculoasă.

De aceea, te rugăm, Urzicuțo, spune celor care trebuie să întocmească buletinele de analiză, să fie mai operativi, că vorba aia: ne sare muștarul!

Un grup de cetățeni
din Oradea

Iar în ce mă privește, eu sînt de părere că:

*Cei ce-ntrzie nu odată
Să facă analiza șuncii
Ar trebui, ca de îndată
Să-și facă analiza muncii!*

URZICA

URZICUȚO DRAGĂ,

O vorbă din popor spune despre risipitori că aruncă banii pe fereastră. Tovarășii de la Baza de aprovizionare nr. 5 din Brașov a Ministerului Agriculturii nu aruncă cu bani. În schimb au aruncat în mod inutil o telegramă fulger. Aceasta s-a întimplat atunci cînd centrul nostru mecanic din Tecuci, din eroare, le-a livrat mai puțin cu două piese a căror valoare totală era de 5,95 lei. Prin telegrama fulger pe care ne-au trimis-o și pentru care au

plătit circa 16 lei, tovarășii din Brașov solicițau să le trimitem un delegat. De ce anume cereau un delegat pentru cazul în speță și nu doar cele două piese, n-am priceput.

În sfîrșit, înțelegem că tovarășii aveau nevoie de piese, pe care le-am și expediat, dar nu pricepem de ce aveau nevoie de delegat (pe care nu l-am expediat). Trebuia să cheltuim cu trimiterea delegatului 130 lei. Iată de ce la primirea telegramii fulger noi am rămas... trăziți.

Gh. Agavriloaiei
Centrul mecanic Tecuci

Cum se vede, tovarășii de la Baza de aprovizionare nr. 5 Brașov au ținut să facă din cele două piese o... tragedie, care n-ar fi adus Centrului Mecanic din Tecuci nici un... succes de casă. De aceea „replica” mea la adresa celor ce au jucat fără succes „rolul” de risipitori este următoarea:

*La risipă fac excесе
Și de-aceea, nu-i miracol,
Cu aceste două piese
Se dădură... în spectacol.*

URZICA

URZICUȚO,

O.C.L. Mixt Făgăraș a primit din partea întreprinderii „Frigocom” din București un număr de trei dulapuri T.A.P. pentru conservarea alimentelor. Dar atunci cînd au fost despachetate, aceste dulapuri frigorifere au făcut să ne treacă toate nădușelile. Și nu e de mirare dacă în mare parte vopseaua de pe ele căzuse, lăsînd să se vadă și metalul și neglijența vopsitorilor din întreprinderea furnizoare. Și atunci ne-am întrebant cum se poate că dulapurile care păstrează alimentele nu pot conserva și vopseaua de pe ele?

Scrînd cele de față, te rog să faci în așa fel ca vopsitorii de la Frigocom să intre în răcori din cauza acestor frigidere.

B. Stoiciu
str. Pălărierilor 6 — Făgăraș

Intr-adevăr, cu vopseaua albă de pe dulapurile frigorifere... e cam albastru pentru furnizori, care rămîn reci față de calitatea lucrărilor de finisare a articolelor produse de ei. Din cauza lor...

*Desigur, frigidarul are
Efecte absolut contrarii:
Aflindu-se-n această stare,
Îngheață... beneficiarii:*

URZICA

PRETENȚIOSUL

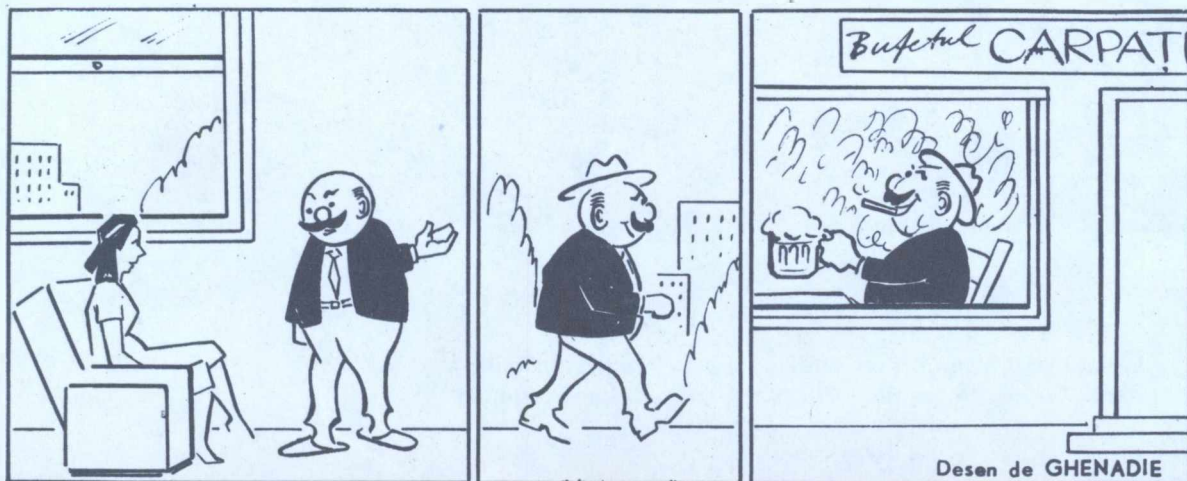
— Nu te supăra, simt nevoia să rămîn un ceas, două singur!

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Fane, te uiji după ospătar?
— Nu, mă uii la pardesiul meu,
că al tău a dispărut de mult!

Desen de ANTONESCU CARĂBUȘ

Desen de GHENADIE

— După o zi de muncă vreau și eu să mă duc să respir puțin aer curat...

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN” — BUCUREȘTI

Colectiviști, membri ai unei gospodării agricole milioane, în vizită la feciorul care este șofer sutamiist